

rozsévač rozsievač

4 DUBEN
APRIL

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Nebud' sirotkem

Bůh očekává

Poslanie veľkonočného Baránka

Cirkev ako Božia rodina

ktorá spolu uctieva Boha

„Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme,
po domoch lámali chlieb“ (Sk 2, 46).

MISIJNÍ KONFERENCE

Ve dnech 10. – 11. 2. 2023 se ve Vysokém Mýtě konala misijní konference s tématem **Misijní skupinky, skupiny a komunity**. Mluvili jsme o tom, jak naše setkání otevírat novým lidem, kteří Pána Boha neznají, ale hledají. Letos se konference zúčastnilo asi 55 lidí.

Za misijní odbor BJB Honza Bednář

A jak to prožíval účastník konference?

Od pátku do soboty se konala misijní konference ve Vysokém Mýtě, kam jsem byl pozvaný místním mládežníkem, který je také můj skvělý kamarád.

V pátek, po příjezdu, mě překvapila hojná účast. U stolu jsem měl příležitost sedět s mládeží z Vysokého Mýta, jsem za to moc vděčný, rád s nimi trávím čas v Kristu a těším se, až tam zase přijedu.

Konference se zabývala tématem skupinky a jak skrze ně přinášet evangelium našim přátelům. Po cca hodinovém vyučování jsme vždy měli dané téma společně probrat jako skupinka u stolu, popovídat si o tom a navrhnout co a jak.

I přesto, že nejsem členem jejich mládeže, měl jsem možnost to vše s nimi probrat. To mi dalo také hodně co na přemýšlení, ale jsem za to rád.

Měli jsme celkem tři vyučování a čtyři diskuze, přičemž po každém následovaly diskuze u stolečků. Teologický základ nám dal br. Bedřich Smola a následovala sdílení a zkušenosti. Páteční večer byl zakončen chválami, zatímco sobotní ráno chválami začalo. Sobotní vyučování bylo zaměřeno na misií skrze malou skupinku a na analýzu pomocí SWOT. Ve třetím vyučování jsme mluvili o konkrétních způsobech. Sobotní odpoledne se neslo v otázce: Co my s tím? A následovala práce v týmech.

Bylo to opravdu inspirativní. Zjistil jsem, co mohu zlepšit na svém přístupu k nekřesťanům a jak s nimi lépe mluvit a šířit Boží Slovo.

Rád bych tak i vás, bratři a sestry, povzbudil k šíření Božího Slova mezi vaše známé.

Jan Bednář, BJB Blansko

ROZHODL SES PRO SPRÁVNOU CESTU?

Celý život mě to táhne do hor. Putování po horách mě fascinuje. Pokaždé si tu znovu otestuji vlastní meze. Udržuji se tím i v kondici. Putování po horách chápu jako obraz naší životní cesty, jako podobnost života. Každý její úsek má jinou tvářnost. Při putování – stejně jako v životě – jde přece vždycky o to, jak čelit novým výzvám, jak vyzkoušet vlastní síly a jak růst při plnění různých úkolů.

Cesta někdy nevede dál

Na cestě vždycky narážíme na svoje hranice a občas také zjistíme, že cesta nevede dál. Musíme se znovu zorientovat. K životu patří jak vrcholové zážitky, tak stín údolí, obtížné výstupy i bolestná loučení. Putovat můžu sám, to jsem pak konfrontován se sebou samým, osobně ale také rád putuji ve skupině. Je blahodárné putovat společně, navzájem si pomáhat, povzbuzovat se nebo si prostě jen tak povídat.

Rozhodnout se pro jednu cestu

Rozhodnout se pro nějakou cestu vždycky zároveň znamená i rozhodnout se proti jiné cestě. Tu možná můžeme absolvovat další den, ale někdy to znamená i zcela ji vyloučit. Také s tímto omezením se musím naučit žít, platí totiž i obecně pro život. Nelze prožívat všechny možnosti současně. Vždycky se musíme rozhodnout jen pro jednu cestu a to nás omezuje. Znamená to dát vale všem ostatním cestám a možnostem.

Jedině když se vědomě takto rozhodnu, mohu se naplno pustit zvolenou cestou, která se mi v tom případě změní v hluboký zážitek. Jakmile ale při chůzi po ní jen neustále oplakávám další možnosti a pořád mluvím o tom, jaké by to teď asi bylo,

kdybych se byl býval rozhodl jinak, pak v tom bodu cesty, na kterém se právě ocitám, rozhodně neprožiji nic dobrého.

Kdybych se býval rozhodl jinak

Často se setkávám s jedinci, kteří se nedokážou rozhodnout – rádi by měli všechno najednou. Jenomže každé „putování“ splňuje pouze dílčí očekávání, nikoli všechny moje tužby. Možná také až příliš dlouho hloubají nad přednostmi a nevýhodami té či oné cesty. K rozhodnutí nedospějeme čistě racionální úvahou. Nastane okamžik, kdy se prostě musíme rozhodnout pro některou z cest. Jít po ní s nasazením všech sil však dokážeme jedině, když nebudeme stále jen oplakávat ty ostatní.

Uvedu příklad. Přišla za mnou dívka, která se rozhodla pro studium medicíny, ale při jakékoli studijní potíži, na kterou narazila, litovala, že se nedala zapsat ke studiu hudby. Jít určitou cestou vždycky znamená rozloučit se s nějakou jinou. Ta by jistě byla také krásná, ovšem já mohu jít pouze po jedné. Možná je užitečné chvíli něčeho želet, abychom se s tím následně dokázali rozloučit. Nesmíme však u toho zůstat stát. Oné studentce, o které jsem vyprávěl, bralo kroužení kolem jedné a téže myšlenky veškerou energii potřebnou ke studiu.

Něco podobného však prožívám i u starších lidí, kteří oplakávají nějakou životní cestu, kterou nerealizovali. Vyčítají si, že si špatně vybrali. Malují si v růžových barvách, jaké by to bylo, kdyby se tehdy byli bývali rozhodli jinak, a jak by po té jiné životní cestě došli o hodně dál. Úvahy tohoto typu jsou pouhou ztrátou času a sil. Okrádají nás o energii, kterou nutně potřebujeme k tomu, abychom mohli jít zdárně tou cestou, pro kterou jsme se rozhodli. Jedině za předpokladu, že jsme se s tou jinou cestou vnitřně rozloučili a že jsme ji oplakali, můžeme ze všech sil vyrazit dál po zvolené cestě a rádně si ji vychutnávat. Získáme tak na ní i důležité zkušenosti, byť nejdnou přinese i potíže a okamžiky překvapení.

ÚVODNÍK

NEBUĎ SIROTKEM - JE TU BOŽÍ RODINA!

Místní sbor je důležitým předmětem Bible. Je důležité vědět, kým sbor je. Pro mnohé lidi je to pouze budova, kostel. Když mu učedníci ukázali chrám, Kristus velké

našedení neprojevil, naopak to využil k vyřčení prorocství, že to, čeho si oni váží a o čem si myslí, že je velkolepé, bude jednou srovnáno se zemí. A tak se stalo v roce 70 po Kristu. Éra chrámu měla skončit, aby o Letnicích začala éra církvi.

Církev Ježíše Krista není závislá na velké budově, tak jako judaismus byl. Kristova církev má jinou identitu, než si lidé dnes myslí. Kristus podmínil svojí přítomnost nikoliv spojenou s budovou, ale s lidmi, kteří jsou shromáždění v Jeho jménu. Lidé dodne obdivují katedrály a velké církevní stavby, a dávají jim důležité významy. Na druhé straně Bůh si váží více lidí než budov, váží si těch, kteří jsou shromáždění v Jeho jménu nezávisle na počtu, prostředí, budově a velkoleposti prostoru, ve kterém jsou. Velkolepost církve má být ne v prostoru, kde se schází, ale v živé přítomnosti Krista. Kristus a **Jeho přítomnost v Duchu svatém mezi námi dělá a způsobuje velkolepost.** Po tom máme toužit. To máme obdivovat, a z toho se máme radovat.

Proto ON, Kristus, je důvodem a centrem našeho setkávání jako církve. On, protože Jeho slova jsou Duch a život. On, protože Jeho přítomnost je to, na čem nejvíce záleží. Kdyby nebyl On přítomný, ztratil by se ten božský rozměr a z našich Bohoslužeb by nebylo shromáždění Božích dětí, ale shromáždění nějakého spolku stejně smýšlejících lidí.

Bůh ale založil rodinu, když řekl: „**Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi**“ (J1, 12). Proto jsme Boží rodina, která uctívá Boha, protože Ho miluje a uznává Ho za vládce vesmíru a krále všech králů země. Bible říká v 2 K 6, 18: „**Budu vám Otcem a vy budeteými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů.**“ Sbor je rodina, kde Bůh je náš otec a my Jeho děti. On nás vychovává a vede, miluje i napomíná tak, jak se patří k rodičovství. On chce, abychom věděli, že místní sbor je Jeho rodina. Apoštol Pavel nám tuto výsadu a privilegium připomněl těmito slovy: „**Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině**“ (Ef 2, 19).

Jeden velmi bohatý muž vhodil ve sboru do košíku na sbírku deset korun. Celou cestu domů si pak stěžoval, že mu Bohoslužba „nic nedala“. Jeho syn, který to celé pozoroval, řekl: „Myslím, že to jen potvrzuje pravidlo, že kdo málo zasévá, také málo sklízí.“ To je klíč k požehnání, který musíme mít na paměti: uctívání přináší užitek nejen Bohu, ale i nám!

Křesťan bez sborové rodiny je sirotek. Máme-li růst, potřebujeme něco víc než jen Bibli - potřebujeme jiné věřící. A Bůh zařídil svou rodinu tak, aby byla třídou, kde se učíme vycházet s ostatními členy. Boží rodina je laboratoř, kde se máme učit druhé milovat nesobecky a s vnímavostí.

Boží rodina v Kristu je Boží dar tobě. Tvoje začlenění do Boží rodiny je tvůj dar Bohu. Važ si toho, že patříš do Boží rodiny. Důležitější společenství na zemi neexistuje.

Nick Lica, BJB Karlovy Vary

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút
Jazyková a redakčná úprava: J. Čihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratiská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika
Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka
SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK35090000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratiská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk
ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč/kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napísať adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz
Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia: Predplatné: 26,-€ za rok + aktuálne poštovné 24,-€.
Názov účtu: Bratiská jednota baptistov v SR, číslo účtu: **IBAN SK35090000000011489120**, SWIFT: **GIBASKBX**
Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie.
Všetchny články prochádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všetky jsou uverejnené.

OBSAH

Misijní konference Rozhodl ses pro správnou cestu?	2
Nebud' sirotkem	3
Církev ako Božia rodina, ktorá spolu uctieva Boha On dal svůj život	4
Bůh očekává	5
Pravé uctievanie	6 e
Stanislavom Deptom Rozhovor s kazateľom	7
Jak najít Boha a ženu svého života v sedmnácti Křesťanství jen pro slabochy?	8
Poslanie veľkonočného Baránka	9
Důvěřujeme Bohu? Příprava na konec tohoto věku	10
Bez kříža to nemá zmysel Posledné miesto	12
Dokonalá nedokonalosť Boh pomôže prekonať strach	13
Když už nevíš kudy dál	14
Kto v skrýši najvyššieho prebýva Prečo Boh dopúšťa Bratr Mirek Veselovský u Pána V čem je pro tebe sbor (církev) jako širší rodina?	15
Spev znie radostne	16
S Ježíšem v kuchyni	17
Spolu sme silnejší	18
Minulost stále nosíme v sobě Rozsévej lásku	19

CIRKEV AKO BOŽIA RODINA, KTORÁ SPOLU UCTIEVA BOHA

„Haleluja! Spievajte Hospodinovi novú pieseň, chválospev o ňom v zhromaždení zbožných“
(Ž 149, 1).

„Zpívejme Hospodinu píseň novou, jeho chválu v shromáždění věrných“
(Ž 149, 1).

„Neznesväcujte moje sväté meno. Nech som uctievaný ako svätý medzi Izraelitmi. Ja som Hospodin, váš Posvätitel“
(Lv 22, 32).

„Neznesvěťte mé svaté jméno. Ať jsem posvěcen mezi Izraelci. Já jsem Hospodin, já vás posvěcuji“
(Lv 22, 32).

„Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a spoločne jedávali pokrm s radosťou a úprimným srdcom. Chválili Boha a tešili sa priazni celého ľudu. A Pán deň čo deň pridával k ich spoločenstvu tých, ktorí mali byť spasení“ (Sk 2, 46 – 47).

„Každého dne pobývali svorně v chrámech, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všem lidem milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse“
(Sk 2, 46–47).

Hovoríme, že zbor, ktorý navštevujeme, je pre nás milým rodinným spoločenstvom, preto tam ideme s radosťou, že sa opäť stretáme, uvidíme jeden druhého, podelíme sa o svoje skúsenosti, radosti i problémy a modlíme sa. Jednoducho, tešíme sa, že sme spolu. Ale stačí to? Zjednocujúcim elementom nemá byť len to, že vidím brata a sestru, milého človeka. Nieкто iný a niečo iné má byť dôvodom vzájomného stretávania sa. Prví kresťania sa stretávali, aby **chválili Boha** (Sk 2, 47). Stretávali sa kvôli Bohu a chvále, ktorú Mu chceli vzdať. Prečo je potrebné Boha chváliť? Lebo je Svätý, je Pán pánov a Kráľ kráľov, Stvoriteľ, obdivuhodný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža pokoja. Vo svojom Synovi prišiel k nám ako náš milujúci a láskyplný Otec, ako Spasiteľ a Záchranca, aby nás skrze Jeho obeť zbavil hriechov a večného zahynutia. Práve túžba stretnúť sa s takýmto svojim Pánom nás má viesť do spoločenstva. Túžba počuť Jeho odkaz pre seba osobne a spolu s bratmi a sestrami Ho v piesňach a modlitbách oslavovať, chváliť a vzdávať Mu vďaku. To bol dôvod stretávania sa prvej cirkvi a to má byť aj náš zámer. Žalmista nás na mnohých miestach vyzýva: spievajte Hospodinovi..., spievajte Mu žalmy..., chváľte Ho piesňami..., spievajte Mu novú pieseň... Každá duchovná pieseň je vlastne spievaná modlitba. Teda ak spievame, vyslovujeme modlitbu oslavy, chvály, vďaky, vyznania či prosby k nášmu nebeskému Otcovi a Jeho Synovi Pánovi Ježišovi Kristovi.

CO S TÍM DNES?

Pán Boh, náš nebeský Otec, má byť dôvodom a centrom nášho stretávania sa. Kvôli Ježišovi Kristovi a Jeho obetujúcej sa láske sa stretávame, spoločne Ho uctieваме a oslavujeme. Spoločná oslava, spoločné chvály nás povzbudzujú ešte k intenzívnejšej a radosnejšej oslave Toho, ktorý je Svätý a tróni na chválach svojho ľudu (Ž 22, 4). Spoločná radosť sa znásobuje. So žalmistom si povedzme: „Bože, budem Ti spievať novú pieseň“ (Ž 144, 9), „... budem spievať o rôznej milosti Hospodinovej“ (Ž 89, 2). Nech nezostane len pri sľuboch, ale konajte to denne či v súkromí alebo pri spoločnom stretnutí. Ved svoju životnú púť túžime ukončiť v nebeskej sláve, kde sa budeme môcť pripojiť k tým, čo volajú Haleluja! K tým, čo spievajú novú pieseň pred trónom Baránka (Zj 14, 3). Začnime už dnes!

ON DAL SVŮJ ŽIVOT

Podle obvyklých výkladů byli Petr, Jakub a Jan s Ježíšem na hoře Proměnění proto, aby neztráceli víru a naději, až budou později svědky Ježíšovy bolesti v Getsemanské zahradě. Zkušenost hory Proměnění se nedá převyprávět s nadšením. Zdá se, že jí člověk musí sám prožít. Ježíš dokonce apoštolům přikázal, aby o tom nikomu nevypravovali. V evangeliích nemá hora jméno, to jí dali křesťané až později. Zkusme si připomenout a **pojmenovat své „hory Proměnění“**. Mohou to být místa nebo období, kdy jsme až hmatatelně vnímali Boží blízkost. Nezáleží na tom, jestli to bylo včera nebo před mnoha lety. Podobné události je třeba uchovávat v paměti právě pro čas všedních dnů či pro období zkoušek a beznaděje. Je dobré vědět, že i sebemenší mrak je svrchu prozářen sluncem. Naše víra a naděje se opírají o jistotu Boží blízkosti a Ježíšova sebedarování. On dal svůj život, abychom ho měli my. B. P.

TÉMA BŮH OČEKÁVÁ

Bůh očekává, že se staneme členy místní Boží rodiny.

„Bůh stvořil nový druh člověka, a tím každému umožnil nový začátek. Svou smrtí na kříži nás Kristus spojil v jedno. Kříž nás přiměl, abychom se objali, a to byl konec nepřátelství. Kristus přišel a hlásal pokoj vám, cizincům, a pokoj nám, kteří jsme zasvěceni. Jednal s námi jako se sobě rovnými, a tak nás učinil sobě rovnými. V něm máme všichni stejný podíl na Duchu a stejný přístup k Otcovi. Je to dostatečně jasné, ne? Už nejste tuláci a vyhnanci. Toto království víry je nyní vaší domovskou zemí. Už nejste žádní cizinci ani outsideri. Patříte sem a máte stejné právo na jméno křesťan jako kdokoli jiný. Bůh nám buduje domov a při jeho stavbě používá nás všech, ať jsme sem přišli jakoukoli cestou. Pro stavbu základů použil apoštoly a proroky. A nyní používá vás. Každou cihlu a každý kámen sestavuje přesně k sobě a úhelným kamenem učinil Krista, který drží všechny části pohromadě. Den za dnem vidíme, jak ta stavba nabývá podoby“

(Ef 2, 15-21, přel. z angl. parafrázované verze The Message).

„Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu“

Kdo není cizinec, ne-li ten, kdo je občan. Sám jsem byl před lety cizincem, vím, jak to je. Cítil jsem se jako doma a přesto skutečnost byla jiná. Poznal jsem, že nezáleží na tom, jak se cítíš, ale kam skutečně patříš. Boží vůle je, abychom byli členy Boží rodiny.

Členství – to je nepřitažlivé téma. Skoro sprosté slovo dnes. Pokud někdo řekne: „já členství v církvi nepotřebuji,“ je buď namyšlený, nebo nevědomý. Církev je natolik důležitá, že Ježíš pro ni zemřel na kříži.

„Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (Ef 5, 25).

Božím srdci není nic tak blízké a drahé, jako Jeho církev. Jeho největším zájmem a jádrem Jeho věčného záměru je: **„... aby ... bylo ... skrze církev dáno poznat jeho mnohotvarou moudrost...“ (Ef 3, 10).**

Neumím si představit, že by Ježíš řekl: „Miluji tě, ale tvou manželku nemám rád.“ Nebo: „Přijímám tě, ale tvé tělo odmítám.“ Lidé to ale dělají, pokud věří heslu: Bůh Ano, církev Ne! Nemůžeme pohrdat církví, za kterou zemřel Ježíš! Bůh nám prikazuje, abychom církev milovali stejně, jako ji miluje Ježíš.

K čemu je mi členství ve sboru?

Členství není něco, co lidé vymysleli - aby byli lépe organizováni, je to, co Bůh zařídil. V knize Skutků čteme, že praxe byla: podle Sk 2, 41: **„přijali slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí.“** Když se k němu přidáš, tak se oddáváš tomuto společenství. Učiníš určitý duchovní závazek. Potom ten sbor pro tebe nebude nádraží – navštívíš ho jen, když potřebuješ – přijdeš jednou za čas, ale stane se pro tebe Boží rodinou. A právě o to jde při členství, ne o to, že jméno je zapsáno do kartotéky sboru, ale o to, že to společenství bude tvůj domácí sbor, ve kterém usiluješ o čtyři věci:

chránit jednotu sboru - Ř 14, 19

sdílet odpovědnosti sboru - Žd 10, 24

sloužit podle svého obdarování - 1Pt 4, 10

podporovat dobrou pověst sboru - Ef 5, 15

Rodina má členy a sbor také. Kdo chce patřit do viditelné Boží rodiny, musí se pro to rozhodnout sám. Členství není sprosté slovo, ale skutečnost, které bychom si měli vážít.

Každý křesťan, který říká, že nepotřebuje patřit do žádného sboru, je jako člověk, který chce hrát ligu, ale nechce být členem žádného týmu, (může ten člověk hrát?) nebo jako člověk, který

chce být v armádě, ale nechce sloužit u žádné rotě. Nebo je možné být studentem a nepatřit do žádné školy? Je možné být včelou, a nepatřit do žádného úlu?

Pravda je, že potřebujeme jeden druhého, abychom mohli být silní ve víře. Sám o sobě nikdo nemůže být tělem Kristovým. Abychom jím byli, potřebujeme k tomu ostatní. Boží rodinou jsme, když jsme spolu, nikoli odděleně.

Výrazy „jeden druhého“ nebo „sebe navzájem“ se v Novém zákoně vyskytují více než padesátkrát. Dostali jsme příkaz *milovat se navzájem, modlit se jeden za druhého, navzájem se povzbuzovat, napomínat, zdravít jeden druhého, sloužit si navzájem, učit se navzájem, přijímat jeden druhého, soucítit jeden s druhým, nosit břemena jedni druhých, navzájem si odpouštět, podřízovat se jeden druhému, oddat se jeden druhému a mnoho dalších vzájemných úkolů. To je biblické členství! Toto jsou „práce v domácnosti“, o nichž Bůh předpokládá, že je budeš vykonávat v místním sboru. Zdá se, že být svatý je snazší, pokud nemáš kolem sebe jiné lidi, kteří maří tvoje zájmy. Taková svatost je ale falešná, neprozkoušená. Izolace plodí sebeklam – je totiž snadné domnívat se, že jsme zralí, pokud nám nikdo nedělá problémy. Skutečná zralost se projevuje ve vztazích.*

K tomu potřebuješ být členem, abys duchovně rostl, tím, že dávaš a přijímáš, podílíš se vším, co máš, na budování Božího království tam, kde „jsi doma“.

Členství jedním slovem je: ODEVZDANOST!

V dnešní době se i u nás rozmáhá víra bez závazků, lidé se obrátí, ale nepatří do žádného sboru, střídají sbory podle toho, jak se jim chce a nikam nepatří. Nebo možná mají pocit, že patří do nějakého virtuálního společenství, které sledují. Bible říká, jestliže jsi křesťan, znamená to, **že patříš do těla Kristova.**

Jaký je rozdíl mezi křesťanem a členem rodiny? Rozdíl je ve slově **ODEVZDANOST. Křesťanem se stávám tím, že se odevzdám Kristu. Stávám se členem místního sboru odevzdáním se ostatním křesťanům.** Tím vlastně říkám: Toto bude moje rodina, kde budu dávat a přijímat, kde budu sloužit a kde mi bude slouženo, kde budu milovat a budu milován. Boží vůle je pro každého křesťana, aby patřil – a dokonce je zde užito spojení – **měl právo Božího lidu.**

Líbí se mi, jak překlad Slovo na cestu ujišťuje ty, kteří se pro Boží rodinu rozhodli: **„Nemusíte se už cítit vetřelci a přivandrovalci do Božího domu, jste plnoprávními členy jeho rodiny“ (Ef 2, 19).** Jedno přísloví říká: „Doma“ existuje jen na jednom místě.

Jakmile uvěříš, automaticky se stáváš částí univerzální církve Boží – v okamžiku, kdy svůj život odevzdáš Ježíši Kristu. To je stejné, jako když se narodíš fyzicky. Jsi automaticky částí lidské rasy.

Nemáš na výber, jsi časťou ľudskej rasy v momente, kedy sa narodíš, ale nejsi členom rodiny, dokud si ťe tvoji rodiče neodnesou z porodnice domú. Kolik detí vyrastá bez rodiny, pretože rodiče je nechali v nemocnici alebo dali do baby-boxu.

A o tom nyní mluvíme. Potrebujeme byť súčasťou miestnej cirkevnej rodiny, ktorou nazývame sbor. Jedna žena jednou rekla: „Já nepotřebuji být členkou v žádném sboru, jsem členkou neviditelné církve a to mi stačí.“ Kazatel sboru jí odpověděl: „To je fajn, když tedy onemocníte, kdo vás půjde navštívit do nemocnice? Neviditelný pastorek?“

Bible říká, že křesťan bez sboru je jako úd bez těla, ovce bez stáda nebo dítě bez rodiny. Je to něco neprirozeného, a pokud jde o lidi i nezdravého. Kvůli tomu, co Kristus udelal na kříži, kvůli své oběti, „máme právo Božího lidu a patříme k Boží rodině“ (Ef 2, 19).

Dnešní individualistická kultura vytvořila mnoho duchovních sirotků, kteří chtějí milovat Krista, ale ignorují jeho nevěstu. Kristus ale miluje svou církev, proto ji miluj také. Buď vděčný a vděčná za tvou duchovní rodinu.

Jak se mám v Boží rodině chovat?

Pavel píše v 1Tm 5, 1–2: „*Proti staršímu člověku nevystupuj tvrdě, nýbrž domlouvej mu jako otci, mladším jako bratrům, starším ženám jako matkám, mladším jako sestřím, vždy s čistou myslí.*“

Boží rodina není dokonalá, ale je místem, kde se na dokonalost připravujeme. Je místem, kde Bůh své syny a dcery vychovává k duchovní zralosti. Boží rodina je místem, kde apoštol Pavel říká mladému Timoteovi, že má: „**Hlásat Boží slovo, usvědčovat, domlouvat, napomínat v trpělivém vyučování**“ (2Tm, 4, 2). Před časem jeden člověk, kterému jsem svědčil o Bohu a pozval jej do sboru na bohoslužbu, mi na to odpověděl, že mu mám dát pádný důvod, proč by to dělal, když může jet místo toho na výlet. Postupně jsem mu řekl, že má přijít, aby slyšel Boží slovo, jeho nasměrování. Když nebyl spokojený, přidal jsem, že má přijít, protože je ztracený, aby se obrátil k Bohu a nešel do pekla. Na to mi řekl, že do nebe nechce a v pekle ho nechtějí. A po nějakém čase se sám přiznal, proč do sboru nebo kostela nepůjde. Rekl: „Nemůžu unést nad sebou autoritu člověka a Boží už vůbec ne!“ To je smutné, odmítnout Boží rodinu!

PRAVÉ UCTIEVANIE

„*Ale prichádza hodina — a už je tu —, keď praví ctiteľia budú sa klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Veď aj Otec hľadá takýchto ctiteľov*“ (J 4, 23).

Uvedený biblický text hovorí o uctievaní a pravých ctiteľoch. Ak sa zídu veriaci, aby počúvali výklad Božieho slova, hovoríme, že prišli na bohoslužbu. Mám teda otázku: Sme praví ctiteľia? Väčšina z nás príde do zhromaždenia a pohodlne sa usadí. Pokúšame sa sústrediť, aby nám myšlienky nelietali z jednej povinnosti na druhú ako vtáky nad našou hlavou. S napätím čakáme, čo si kazateľ pre nás pripravil. Lepšie povedané, čakáme, čo nám chce Pán Boh skrze svojho služobníka povedať (seba nevyučujem). Je to pravá bohoslužba? Nie! Veď to Pán Boh slúži nám. Keď počúvame kázeň, to sa Pán k nám prihovára, to On hovorí, ako máme žiť, čo robiť a čoho sa vystríhať. To On upokojuje naše rozorvané srdce. Hladí našu dušu uistením o svojej prítomnosti skrze Ducha Svätého v nás.

Čo je teda pravá bohoslužba? Pravé kresťanské uctievanie je náš osobný prejav vďaky, ktorý vyjadrujeme modlitbou alebo spievaním piesní. Srdce, naplnené vďakou, chváli a oslavuje Boha Stvoriteľa za to, čo pre nás skrze Pána Ježiša Krista urobil. Nebeský Otec má radosť, ak Mu vyrozprávame alebo vyspievame vďaku, že našiel spôsob záchranu svojho

V cirkvi se nevyhneme konfliktům, zranění nebo nedorozumění, protože jsme různí a také protože sobectví, pýcha a naše já brání vycházet s druhými.

Bible říká, že máme s každým zacházet jako se členem rodiny. S těmi, kdo jsou křesťany delší dobu, máme jednat jako s duchovními otci a matkami, k těm, kteří jsou stejně dlouho věřící, se máme chovat jako k bratrům a sestřím. Bible říká, že k duchovně staršímu členu se máme chovat jako k duchovnímu otci. Přijmout jeho vedení, povzbuzení i napomenutí. Zde nejde o fyzický, **ale duchovní věk**.

Jak ve sboru poznáme, kdo je duchovně dospělý? Podívej se na jeho charakter, a na to jak chodí s Bohem. „*Starší musí správně vést svou rodinu...*“ Jedna z kvalifikací pastýřů, kazatelů a starších je, že musí mít **spořádaný rodinný život**. Nikde v Bibli nečteme, že pastor, kazatel a starší sboru mají mít diplom, že mají umět řecky a hebrejsky, ale říká, že mají mít spořádanou rodinu a musí mít vlastnosti, které jsou nutné ke správnému vedení rodiny. Stejně vlastnosti, které potřebujeme ke správnému vedení v rodině, jsou nutné i pro vedení sboru, proto jsou tu takové požadavky. Neboť sbor je rodina, ne organizace. V organizaci potřebuješ k vedení diplom, ve sboru zralý charakter.

Sbor je Boží rodina, která se rozrůstá tím, že přibývají další členové. Zajímá tě, jak se můžeš stát členem Kristovy církve? Církev je rodina; musíš se do ní narodit. Proto řekl Ježíš Nikodémovi: „**Musíte se narodit znovu**“ (J 3, 7).

To je snad největší radost ve sboru a v nebi. Není na zemi lepší místo, kam můžeme patřit, než k Boží rodině.

Milí přátelé, do této rodiny vás chci pozvat, je to rozhodnutí každého z vás, být domácími a spolu budovat to, co zůstává na věky: Boží rodinu.

Nick Lica, BJB Karlovy Vary

stvorenia. Len vďaka a chvála za obeť Jeho Syna, za záchranu našich životov, za spasenie a vykúpenie od večného zahynutia naplnia nebeského Otca radosťou. Pri pravom uctievaní a pravej bohoslužbe nie je miesto zaoberať sa vlastným duchovným stavom, svojimi pocitmi, skúsenosťami, zážitkami. Keď uctieваме, sústreďujeme sa na Pána Ježiša Krista a o ňom hovoríme Pánu Bohu. Zabúdame na seba a Otcovi hovoríme o Jeho milovanom Synovi, o Jeho veľkej láske k nám hriešnikom. V uctievaní vyjadrujeme našu nesmiernu vďaku, že všetko i svoj vlastný život dal za našu záchranu. Modliť sa, spievať a chváliť Boha za Jeho Syna môžeme aj doma, a robme to pravidelne a stále. Ale prídme do spoločenstva veriach, lebo zdieľaná radosť je dvojnásobná radosť. Pohľad na radosťne spievajúceho brata a sestru aj nás povzbudí k intenzívnejšiemu vzdávaniu chvály. No už doma si nalaďme srdce na pravú bohoslužbu, pravé uctievanie. „*Veď Otec hľadá takýchto ctiteľov.*“

Pravé uctievanie nezostane bez vplyvu na náš život. Pretože je napísané: „*Keď my všetci s odhalenou tvárou akoby v zrkadle pozeráme na slávu Pána, premieňame sa na taký istý obraz v stále väčšej sláve — a to všetko mocou Pána, ktorý je Duch*“ (2Kor 3, 18).

E. Pribulová

ROZHOVOR S KAZATEĽOM STANISLAVOM DEPTOM

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Ešte v ranom detstve, keď som mal šesť rokov, som prežil ťažké životné rany. Stratil som oboch rodičov, najskôr mamu a o päť rokov neskôr aj otca, ktorí umreli na chorobu. Šport, ku ktorému ma aktívne viedli moji starší bratia, mi čiastočne pomáhal potláčať prežitú vnútornú zranenie. Po niekoľkých rokoch hľadania zmyslu života, pýtania sa na Boha a vieru, som vo februári roku 1990 prežil skúsenosť osobného vnútorného obrodenia – znovuzrodenia. Rozhodnutie žiť podľa Biblie vo viere v Boha som potvrdil krstom ponorenia 22. 07. 1990 v Poprade.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Najviac asi vtedajší kazateľ popradského baptistického zboru Albín Masarik, na ktorého výzvu som v roku 1996 nastúpil na štúdium na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici, na fakulte evanjelíkálnej teológie, odbor kazateľ, ktoré som úspešne ukončil v júni roku 2001 a bol som promován na magistra teológie.

Kto je tvojím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš)?

Je veľa kazateľov či učiteľov, alebo duchovných, ktorých rád počúvam a od ktorých čerpám inšpiráciu pre moju duchovnú službu. Nemám nikoho osobitného. Ale rád čítam knihy od Johna Ortberga či Timothyho Kellera.

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

V polovici roku 2005 som nastúpil na ročnú kazateľskú prax v zbere Bratskej jednoty baptistov v Poprade.

Po jej ukončení som odišiel pracovať na deväť mesiacov do Veľkej Británie, kde som aktívne slúžil v baptistickom zbere Ebenezer, v Pengame vo Walese. Počas pobytu tam som nadobudol viaceré praktické skúsenosti v službe pre Pána a prežil vnútorné prehlbenie vo vzťahu s Bohom.

Prvého septembra 2007 som nastúpil ako kazateľ do Cirkevného zboru Bratskej jednoty baptistov v Revúckej Lehote. Tri a pol roka som slúžil v takmer 100-člennom zbere veriach. 25. apríla 2009 som bol ordinovaný za kazateľa BJB v SR.

V marci roku 2011 na odporúčanie Rady BJB v SR a súhlasu Ekumenickej rady cirkví som bol zaradený do prijímania do Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Od 01. novembra 2011 som nastúpil na miesto väzenského pastora Ekumenickej pastoračnej služby pre východné Slovensko v Zbere väzenskej a justičnej stráže, kde slúžim doposiaľ.

V čom je odlišná práca väzenského pastora od služby kazateľa v zbere?

Niekoľko odlišností tu určite je. Medzi niektoré patria napríklad: O väzenských priestoroch sa všeobecne hovorí ako nehostinných, na rozdiel od priestorov našich modlitební. Do väzníc sa ľudia dostávajú aj nedobrovoľne, na naše zhromaždenia, myslím, ľudia chodia radi a so záujmom. Vo väzniciach sú ľudia nielen fyzicky obmedzení, ale poznajúce to aj ich vnútorný, duševný život. V našich zboroch máme priestor pre Božiu milosť a pôsobenie v nadrozmerom ohľade.

Čo je náročnejšie, byť kazateľom v zbere, alebo pastorm v duchovnej službe v EPS?

Myslím, že pastorm v duchovnej službe EPS. Mal som možnosť niekoľko rokov slúžiť v baptistických zboroch. Tento rok som dvanásť rokov v službe väzenského pastora v EPS v ZVJS. Ako povedal jeden z mojich spolupracovníkov v službe vo väzniciach: Chce to umenie, povedať veľké evanjelium za tak málo času, ktorý je k dispozícii.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva ten pocit, že má zmysel?

V tejto službe som sa stretol s ľuďmi, situáciami a ich príbehmi, aké by obyčajnému človeku vari ani vo sne nenapadli. Ich zložitost a komplikácie sú pre mňa stále veľkou výzvou, ako hľadať s Božou pomocou aspoň čiastočné odpovede.

Čo je pre teba najťažšie?

Možno nielen pre mňa, ale uvažujem, že medziľudské vzťahy všeobecne aj medzi kresťanmi prechádzajú teraz nejednou zaťažkavou skúškou. Preto je nám treba mať bijúce srdce a cit, tak môže časom prísť aj viac pochopenia a porozumenia medzi ľuďmi.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Áno, mal. Na začiatku kazateľskej služby v domácom zbere Bratskej jednoty baptistov v Poprade, kde som bol na kazateľskej praxi.

Preto som aj po jej ukončení odišiel pracovať na deväť mesiacov do Walesu. Práve v tamojšom baptistickom zbere Ebenezer, v Pengame, som prežil vnútorné oživenie nielen vo vzťahu k Bohu, ale najmä vo vzťahu k spoločenstvu veriach.

Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ťažké?

Áno, mám. Už tridsaťdva rokov žijeme spoločne s manželkou. Navzdory času je náš vzťah pre nás stále vzácny a obohacujúci. Máme spolu dve, už dospelé dcéry. Jedna je vydatá. Čo je pre našu rodinu ťažké? Prepáčte, ale chcem povedať, že v súčasnosti je jednou z našich najväčších rodinných radostí náš jedenapolročný vnúčik.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Od detstva som hral závodne tenis. Dodnes obľubujem tento šport. Vo voľnom čase rád vyhľadávam tento relax. Popri tenise sa venujem aj iným športom, bicyklujem, plávam. Rád si zahrám aj futbal, nohejbal a podobne, ak sa dá. V zime idem na korčule a skialpujem. Výnimočne aj hokej.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

Dobré je, ak viem v pokore nájsť a prijať niekedy aspoň čiastočne odpovede na otázky tejto pohnutej doby. Na to, čo sa to deje vo svete okolo nás, v našej spoločnosti. A nielen okolo nás, ale hlavne, aký má to všetko vplyv na nás.

Najťažšie sa pracuje vtedy a tam, kde nie je vôľa. Tam sa stráca aj cesta a komplikuje sa jej zmysel. Ale život je už taký, jeho podoba je veľa. Prijatť to asi nie je ľahké.

Chcel by si povedať niečo, na čo som sa ťa nespýtal?

Na záver sa chcem poďakovať aj za túto možnosť zdieľať sa s mojimi bratmi a sestrami o živote, aj o našej spoločnej službe pre Pána Ježiša Krista a popriať všetkým Božie požehnanie a vedenie do nasledujúcich dní, či rokov, ktoré sú pred nami.

Rozhovor viedol Ján Szöllös

JAK NAJÍT BOHA A ŽENU SVÉHO ŽIVOTA V SEDMNÁCTI

„Věřím, že jedině, co nám v životě zbývá, je buďto se hluboce zamilovat, nebo se věnovat duchovním věcem.“

(Cat Stevens, britský hudebník)

Do svých 16 let jsem žil navenek úplně typický a asi úspěšný život českého teenagera: nerad chodil do školy, sportoval, četl, koukal po holkách a běhal za nimi. Internet tehdy ještě nebyl, počítačové hry teprve začínaly. Duchovní život či literatura, kostely, „někdo“ či „něco“ nad námi, křesťanská víra nebo církev - to vše zcela míjelo mou pozornost.

Uvnitř mne ovšem už od počátku puberty klíčily otázky, na které jsem ve svém okolí nenašel žádné přesvědčivé odpovědi: „Proč všechno krásné a silné je vždycky jen na chvíli? Je v životě něco, co má skutečně hlubší smysl a není to jenom „pěna“? Jak mám být dobrým manželem a tátou, když vidím, kolika lidem v mém okolí to nejde?“

Když mne spolužák pozval do skupiny evangelické mládeže, šel jsem tam jenom ze slušnosti, abych neurazil. Nejprve mne tam zaujaly holky. Potom písničky s kytarou (učil jsem se na ni). Až během několika dalších návštěv jsem zaregistroval, že se tam mluví právě o věcech, které ve mně klíčily a o kterých jsem nikdy nikomu nic neřekl. A ta vyprávění z Bible, především o Ježíšovi, mi nabídla odpovědi, které mě vnitřně zasáhly: To by mohl být ten správný smysl a životní směr.

Po několika měsících jsem začal chodit s jednou holkou z té party a po necelém roce jsem se nechal pokřtít. Obojí mě drží až dodnes. Jsem evangelickým farářem, abych mohl druhým ukazovat cestu, která se stala i mou cestou. Nyní už 17. rokem v Praze - Libni. A s manželkou Aničkou máme za sebou 28 let krásného manželství a tři velké děti.

Rádio 7 i rádio Proglas sleduju z dálky už dlouhou dobu, jsem rád, že na mediálním trhu existují i křesťanské alternativy. Nabídky oslovit jejich posluchače v pořadu Nejen chlebem si velmi vážím, jako evangelický farář pracuji s Bibli pravidelně a i po mnoha letech s velkou radostí a požehnáním. Snad něco z toho „přeteče“ i do mých úvah o biblických textech.

Roman Mazur

KŘESŤANSTVÍ JEN PRO SLABOCHY?

Než jsem začala studovat na vysoké škole, o Pánu Ježíši jsem nevěděla nic. Rodiče mi předali ateistickou víru, že svůj osud mám ve svých rukou a že křesťanství je jen pro slabochy, kteří si v životě nedokážou poradit sami. Pán Ježíš měl se mnou ale jiný plán. Přivedl mě na anglické kempy, na kterých jsem se poprvé setkala s křesťany a kde nebyli žádní duchodci. Myslela jsem si totiž, že víra je záležitost jen starých lidí a věda už dávno vyvrátila existenci Boha. Od prvních chvil jsem vnímala, že ti mladí lidé mají něco, co já nemám, ale nedokázala jsem říct, co to je. Sama jsem prožívala, že nevím, jestli můj život má nějaký smysl, a cítila jsem v sobě velkou prázdnotu.

V té době jsem si myslela, že mám vše, co svět nabízí, a nerozuměla jsem, proč se cítím tak prázdná. Mohla jsem studovat, vydělávat peníze, cestovat a žít vysokoškolským životem. Ale přesto to nestačilo. Až díky mnoha rozhovorům na kempech a filmu Ježíš jsem začala chápat, že Ježíš dává něco víc a že může dát smysl mému životu. Ale bála jsem se udělat takovou velkou změnu ve svém životě. Co řekne moje rodina a kamarádi? Ale nedalo mi to, vnímala jsem, že potřebuji svůj život vyřešit, nasměrovat a tak jsem Pánu Ježíši dala svůj život a prosila Ho o odpuštění mých hříchů.

Ta změna nenastala hned, ale po několika týdnech jsem si uvědomila, že pocit prázdnoty je pryč a v mém srdci nastal pokoj. To mi udělalo velkou radost, uvědomovala jsem si, že to nejsem já, kdo si to způsobil. Byla jsem za to Pánu Ježíši moc vděčná a ten pokoj mám pořád i po 20 letech. Je pravda, že o některé kamarády jsem přišla, můj život se úplně změnil, objevily nové priority. Ale dostala jsem od Něj mnohem víc, než jsem čekala. Každodenní chození s Ním, blízkost, vědomí, že věci, které se kolem mě dějí, mají smysl.

Těší mě Jeho neočekávané způsoby vedení a komunikace se mnou. Jsem moc ráda, že mi dal dobrého manžela a tři děti, se kterými jsem už 14. rokem doma, učila jsem je celý první stupeň doma a nejmladší dceru stále učím. Ale vstupuji do nové etapy svého života a Pán Ježíš mě opět vede. Ukazuje mi, kde je moje místo, ale zároveň už mi otevírá nové obzory.

Možnost spolupracovat jako moderátorka rodinného pořadu na Rádiu 7 přišla ve chvíli, kdy jsem začala přemýšlet, co budu dál dělat, ale zároveň jsem aktivně nic nehledala. Nabídka zarezonovala s mým srdcem a já jsem viděla, že Pán volá do úplně nové zkušenosti. Přestože nemám žádné předchozí zkušenosti, věřím, že Bůh nám dává své zdroje k dispozici a stejně jako mnohé biblické postavy, které pochybovaly o svých schopnostech, povolává i navzdory jejich nezkušenosti. Klíčové je, jestli jdeme do výzev s Ním. On je nejlepší Otec, Přítel a Rádce!

Radka Mazurová

POSLANIE VEĽKONOČNÉHO BARÁNKA

Ak chceme hovoriť o veľkonočnom baránkovi, musíme sa pozrieť najprv do Starej zmluvy, do knihy Exodus 11. a 12. kapitoly. Tam sa hovorí o živote Hebrejov v egyptskom otroctve. Hoci veľmi namáhavo pracovali, žilo sa im ťažko a faraón sa dokonca obával, že počtom prevýšia pôvodné obyvateľstvo, preto nariadil, aby novorodenci mužského pohlavia boli utopení v rieke Níl. Pán Boh potrestal tvrdosť Egyptanov desiatimi ťažkými ranami. Keď pominulo deväť rán a faraón opäť odmietal splniť, čo vo chvíľach úzkosti sľúbil, dostal Mojžiš od Hospodina príkaz, aby oznámil faraónovi, že práve počas sviatkov jarnej rovnodennosti prejde cez Egypt anjel zhubca a vykynoží všetko prvorodené z ľudí a zvierat. Bol to príslub hrozného súdu, ktorý možno považujeme za neprímeraný, no Najvyšší Pán diktuje podmienky života, nie my. Faraón zobral Mojžišovo upozornenie na ľahkú váhu, aj keď mu Mojžiš zároveň so súdom oznamuje aj Božie rozhodnutie a cestu záchrany. Kto sa ukryje v dome, ktorého vstupné dvere či zárubňa budú potreté krvou obetovaného zvierata, najčastejšie ovce či baránka, tam anjel zhubca, anjel smrti, nezasiahne.

Prečo baranča či ovca? Takzvané posvätných zvierat bolo v staroveku mnoho, no baránok sa stal posvätným zvieratom práve pre svoju jedinečnú úlohu poukazovať na Pána Ježiša. Počas tých prvých veľkonočných udalostí vznikla tradícia, že veľkonočný baránok bol obetovaný za iných, aby ich zachránil. Vtedy Hospodin nariadil: „*Tento deň vám bude pamätným dňom. Budete si ho pripomínať ako slávnosť na počesť Hospodina. Budete ho sláviť z pokolenia na pokolenie ako večné ustanovenie*“ (Ex 12, 14). Hod baránka bol pre všetkých, ktorí sa ho zúčastnili, veľkou radosťou. Získali tým uistenie, že Hospodin ich zachráni pred trestom anjela zhubca či skazy. Dom so vstupnými dverami, ktorých zárubňa bola natretá krvou baránka a v dome pripravené jedlo zo zabitého baránka, to bolo miesto, kde ich anjel zhubca nezasiahol. Ostatné domy zasiahol. Sám Najvyšší sa takto postaral o záchranu pred súdom a trestom. Ľudí nedelila národnostná línia, ale línia viery. Nielen Hebreji, potomkovia Abraháma mali byť zachránení, ale zachránený mohol byť každý, kto sa ukryl do domu so znamením baránka, kto uveril v Boží prostriedok záchrany, kto prijal, že Boh sa o neho stará i postará.

Otázkou obeti baránka sa zaoberali mnohí kresťanskí i judaistickí teológovia a prišli k jednotnému poznaniu, že na tejto obeti stojí celé učenie Starej zmluvy. Učenie o baránkovi a jeho záchrannom vplyve pred zhubcom patrí do centra starozmluvnej zvesti. Obetovanie baránka počas Paschy je najpôsobivejší predobraz obetovania pravého Božieho Baránka. Písmo sväté nám zaznamenáva, že Hebreji mali vziať bezchybného baránka a pripraviť jedlo z obetovaného zvierata pečením pre seba i svojich blízkych. Bezchybný, zabitý a ako pokrm pripravený baránok už tu v Starej zmluve poukazuje na nášho Spasiteľa: Boží Syn – Baránok Boží, bezhriешny, bez viny, musel byť zabitý, lebo živý by nás nemohol zachrániť. Musel byť obetovaný na kríži. Tam prijal trest za naše hriechy. Potupa, bičovanie, križovanie a utrpenie, ktoré Pán Ježiš prežil, sa dá prirovnať k utrpeniu v ohni, čo zodpovedá pečeniu veľkonočného baránka.

Svedectvo apoštolov a evanjelistov nám dáva možnosť poznať, ako sa k veľkonočnej zvesti staval sám Ježiš Nazaretský. Výkladom celej veľkonočnej zvesti je Jeho posledná večera s učeníkmi. Vtedy sa On sám – Baránok Boží – zreteľne a jednoznačne stotožnil so starozmluvným veľkonočným baránkom. Je to známy príbeh o ustanovení a slávení **Večere Pánovej**, čiže eucharistie. Keď vzal do rúk chlieb, povedal: **Toto**

je moje telo, ktoré sa vydáva za vás. Taktiež povedal nad časou vína: **Tento kalich je moja krv, ktorá sa vylieva za vás na odpustenie hriechov mnohých** (Lk 22, 14 – 20). To, čo Ježiš Nazaretský povedal svojim učeníkom, je vlastne vyhlásenie, že **berie na seba úlohu veľkonočného Baránka**. Zúčastnil sa paschálnej spomienkovej hostiny, aby Jeho Cirkev porozumela, že On sám sa stáva hlavnou postavou veľkonočných udalostí, a aby konala podobne.

Pán Ježiš prijal svoje vykupiteľské poslanie, keď sa dobrovoľne a z lásky k Otcovi i k nám rozhodol byť tu pre dobro a úžitok iných. Bolo to **rozhodnutie žiť jedine pre blížnych**. Kvalitne a dôsledne splnil poslanie baránka: odstrániť Boží súd a záhubu a dať možnosť nového života. Preto my kresťania radi a s celou vážnosťou vyznávame, že Ježiš Kristus sa stal kvôli nám Božím Baránkom. On nielen určitú dobu vykonával túto úlohu, ale s celou vážnosťou tak žil a všetko, čo konal, smerovalo k stanovenému cieľu – aby nikto nemusel zahynúť.

Kristovu Poslednú večeru slávia kresťania s malými obmenami v celom kresťanskom svete. Je to nielen spomienka na záver života Pána Ježiša, ale je to Božie pozvanie k obdobnému životu. Sami sa máme stať baránkami a znášať biedu a krivdu, hnev i poníženie. Máme byť pripravení nekriticovať, neobviňovať a nenadávať, ale šíriť okolo seba pokoj, zmierenie a lásku (*pekne sa to hovorí, ale omnoho ťažšie žije*).

Čo s veľkonočným Baránkom dnes? Pýtajme sa inak: Čo urobím ja s veľkonočným Baránkom? Naše veľkonočné rozprávanie môže mať dve rôzne vyústenia: buď je iba teóriou, bez vzťahu k praktickému životu, alebo to môže byť prax života, akú nám názorne ukázal svojim konaním Pán Ježiš. Nejde o to, aby sme mali len správny názor, ale aby sme my, ja i ty, boli baránkami dneška. Ten, kto odmieta údel baránka, zostane dravcom, ktorý pripravuje peklo tým, ktorí žijú v jeho blízkosti. Kto sa dá zachrániť a premeniť nebeským Baránkom, ten bude ako baránky na nebeskej oblohe. Putujú a ochotne sa rozplývajú či obetujú. To je aj úloha Kristovho stádočka dnes: byť blízko neba a zabúdať na seba.

Z archívu kázni brata kazateľa J Pribulu

1. Ježiš pred Pilátom stojí tam zradený bez bratov sám a sám. Otázka zaznieva z dialky k nám: „S Ježišom ja čo spravím?“
Refrén: S Ježišom ty čo spraviš? Odpovedz sebe sám! Príde čas, musíš sa pýtať: „Čo spravi so mnou Pán?“
2. Na súde ešte vždy Ježiš dlie, chceš Jemu verný byť, lebo nie? Pýta sa vlastné tá svedomie: „S Ježišom ja čo spravím?“
3. Môžeš to vyznať, že On je Pán, alebo zaprieť a zostať sám. Sväto a vážne znie znova k nám: „S Ježišom ty čo spraviš?“
4. Ježišu, srdce Ti odovzdám, biedny som, z lásky ma prijmi sám!
V Tebe len život i všetko mám, Ty si môj Kráľ, môj Ježiš!
(*Spevník 400 kresťanských piesní, č. 70*)

DŮVĚŘUJEME BOHU?

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratťe se a věřte evangeliu!“ (Mk 1, 14–15).

Ježíšovo poselství zní **doslovně** takto: „Přiblížilo se k nám Boží království. Obratťe se a věřte evangeliu.“

Tomáš Akvinský, jeden z velkých myslitelů křesťanských dějin, mluvil o třech typech víry:

Víra, že Bůh existuje

Prvním je věřit, že Bůh existuje (lat. credere Deum esse): Tento druh víry je určitě dost rozšířený, ale není to víra, kterou hlásá Ježíš. V listu podle sepsání Jakuba je známý výrok: „Ty věříš, že je Bůh? Démoni v to také věří, a třesou se hrůzou“ (srov. Jk 2, 19). Je evidentní, že pouhá víra v Boží existenci (credere Deum esse) nestačí.

Věřit Bohu

Avšak máme též jiný druh víry – věřit Bohu (credere Deo). Je možné věřit Ježíšovi, důvěřovat Mu. To je něco mnohem závažnějšího. Věřit Bohu znamená vědět, že Bůh je v mém životě přítomný a že z této strany očekávám dobro. Proto Mu dávám svou důvěru.

Někdy křesťané říkají, že v sobě nenacházejí dostatek důvěry vůči Bohu. Vnímají, že to neladí s jejich vírou. Tehdy jim říkám, že máme-li Bohu důvěřovat, je třeba Ho prostě poznávat. I proto nám dal evangelium, abychom z něj poznávali, jaký je; abychom nezůstávali jen u našich vlastních představ o tom, kým On je. Poznávat Boha je neobyčejně zajímavé; ostatně je mnohem lepší zabývat se Bohem než sám sebou!

V každém případě Mu nelze důvěřovat, pokud nám chybí poznání Boha, pokud nemáme zkušenost přebývání s Ním, podobně jako přebýváme s druhým člověkem; vždyť z přebývání s někým se rodí důvěra. Nedůvěřujeme Bohu, protože Ho neznáme. Známe jen své představy o NĚm, a ty nám nahánějí strach.

Věřit v Boha – věřit ve směr Boha

Ale Tomáš Akvinský mluvil ještě o jednom druhu víry: věřit v Boha (credere in Deum). Credere in Deum znamená věřit ve směr Boha. To je víra, která mě uvádí do pohybu směrem k Němu. Nádhera: uvěřit v evangelium, to znamená přijmout ho tak, aby mě uvedlo do pohybu. Potřebujeme získat vnitřní tah směrem k evangeliu, touhu následovat Ježíše. Pokud opravdu přijímám evangelium, nemohu zůstat trčet na místě, kde právě jsem. Musí se mi stát výzvou, musí mě k něčemu zvat, musí mě rozpohybovat, nasměrovat dál.

Opravdová víra nám nedovolí zahnívat

Nestačí jen jakási neurčitá důvěra, která se mnou nic nedělá: Důvěřuju Ti, OK, ale stojím tam, kde jsem stál vždycky, a nehnu se z místa. Opravdová víra v evangelium umožňuje změnu chování, změnu života. To je obrovsky důležité! „Obratťe se a věřte v evangelium,“ to znamená: vykročte, pohněte se Jeho směrem.

Naše víra tedy vyžaduje několikeré obrácení. Potřebujeme přejít od víry v Boží existenci (která pouze věří, že Bůh je), přes víru, která Bohu důvěřuje (to už je hodně), až k víře, která nás uvádí **do pohybu za Bohem, směrem k Jeho slovu**, směrem k Jeho evangeliu. Opravdu potřebná je pro nás ta poslední: Právě ona mění náš život, nedovolí nám zahnívat, provokuje nás ke změně. Jinak je to bída.

R. G.

PŘÍPRAVA NA KONEC TOHOTO VĚKU

Ve svém prvním listu Petr mluví k církvi o posledních dnech. Píše: „**Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a strážlivě, abyste byli pohotová k modlitbám. Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů**“ (1Pt 4, 7–8).

Poslední dny zmiňuje Petr i ve svém druhém listu. Tam mluví navíc o svém vlastním odchodu z tohoto světa: „... považuji za správné probouzet vás napomináním, pokud přebývám v tomto těle; vím totiž, že je budu muset brzo opustit...“ (2Pt 1, 13–14). Jinými slovy by se dalo říci: „Bůh mi ukázal, že můj čas na této zemi se krátí.“ Petr věděl, že Pán jej brzy povolá domů. Ale ještě předtím mu Duch svatý dal poselství pro církve o posledních dnech. A tak v Petrově druhé epistole čteme poslední slova umírajícího pastýře ovečkám, které mu byly svěřeny. Tento zbožný muž si byl plně vědom, že svět jeho poselství o konci věku neuvěří. Petrovo poselství bylo určeno novozákonní církvi jak v jeho vlastní době, tak v každé následující generaci věřících. Je to poselství plně varování, Petrovo prorockví zní: „... i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou záluďně zavádět zhoubné nauky ... A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení ... Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili“ (2Pt 2, 1-3). „Ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: 'Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.' ... a to především ty, kdo se svévolně ženou za poskvrňujícími vášněmi a pohrdají každou autoritou...“ (2Pt 2, 10; 3, 3–4).

„Den Páně přijde, jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živý se rozpustí žářem“ (2Pt 3, 10–12). My, křesťané, věříme, že Boží slovo o budoucích časech se naplní. Navíc dostáváme Duchem inspirovaná varování od svatých Božích mužů. Vidíme ruku píšící na zdi. Pro každého křesťana tím však vyvstává stejná otázka, jakou museli bezesporu řešit i věřící v Petrově době.

Tato otázka zní: „Jak se máme připravit na těžké časy, které nás čekají?“

Myslím, že je normální zajímat se, jak přežijeme obávané budoucí časy. Jestliže přicházející bouře zničí všechny kořeny obnovy, jak si budeme vydělávat, kde budeme bydlet, co jíst a co oblékat? Jako dědečka mě samozřejmě zajímá budoucnost mých vnoučat a pravnoučat. Přemýšlím, jak to zvládnou v období, které je čeká? Věřím, že je to naprosto oprávněná starost následovníků Pána Ježíše. Petr však kupodivu neudílí žádné rady ohledně fyzických či finančních příprav. Neříká, kam máme uložit peníze, abychom o ně nepřišli, nic o řešení bytové krize, nic o globálním oteplování nebo inflaci. Prostě se tím nezabývá. Proč? Pravděpodobně proto, že Petr již zažil chudobu a uprostřed ní Boží věrnost. Když Petr fyzicky následoval Pána Ježíše, žil bez peněz. Když učedníci potřebovali jíst, mnlí klasy na polích. Jednou, když potřebovali peníze, poslal Pán Petra lovit rybu – a v její tlamě našel minci.

Petr věděl, jaké je spát pod širým nebem, bez lůžka a bez polštáře. Následoval Pána Ježíše jako nezaměstnaný, bez jakéhokoliv zdroje příjmu. Vlastnil jen oblečení, které měl na sobě, a jeden pár sandálů. Petr zkrátka dobře znal závislost na Boží péči ve svých každodenních potřebách. Den za dnem byly jeho potřeby věrně naplňovány. Ve svém poselství o konci věků Petr tedy neřeší naplnění našich potřeb, ale přípravu našich srdcí. Proto říká: „Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy?“ (2Pt 3, 11)

S pohledem do budoucna se Petr zaměřuje na záležitosti charakteru

V podstatě nám klade otázku: „Jaké je tvoje srdce v těchto posledních dnech? Kým se staneš, až se přiblíží konec? Dobře víš, že o tvé tělesné potřeby se Bůh postará. Ale připravuješ se duchovně?“ Jestliže ti to připadá zvláštní, zamysli se, co o přípravě na poslední časy říkal Pán Ježíš. Ani On nám nedal

mnoho rad, jak se na převraty posledních dní připravit tělesně. Stejně jako Petr, i On varoval před těžkými časy: budou války, rasové konflikty, hlad, zemětřesení, pronásledování, rozmůže se nepravost a vychladne láska mnohých. Předpověděl i zničení Jeruzaléma nepřátelskou armádou a srovnání chrámu se zemí. Ačkoliv předpovídal všechny tyto těžkosti, neřekl nám, jak tu dobu máme přežít. Nemluvil o tom, jak se připravit na ztrátu domova nebo zaměstnání během hospodářské krize. Místo toho říká: „Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete“ (Mt 6, 31–32). Petr tedy jen opakuje slova Pána Ježíše, když říká: „Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám“ (1Pt 4, 7). Základním pokynem pro naši přípravu je: Budte střízliví. Zůstaňte v pokoji bez ohledu na okolnosti. Není třeba panikařit. Raději se za to všechno modlete. Právě teď mnoho křesťanů propadá panice. Lidé, kteří celý život svědčili, že se o ně Bůh stará, se teď klepou strachy, když vidí hromadící se bouřkové mraky. Petr jim velice jednoduše radí: Všechny své přirozené pocity uveďte pod vládu ducha víry. Dále Petr říká, že máme být „pohotoví k modlitbám“. Jedině díky hledání Pána budeme schopni ovládat své obavy ohledně budoucnosti. Čím těžší okolnosti nastanou, tím více bychom měli chodit v pokoji a odpočinutí Ducha svatého. Nevěřící svět nyní zoufale hledá klid uprostřed chaosu. Podle Wall Street Journal se vedoucí firm a další v stresových zaměstnáních obracejí k józe, mantrám a čínským náboženstvím. My, křesťané, máme Boha, který zaslíbil

dokonalý pokoj všem, kteří upnou svou mysl ke Kristu, ať se ve světě děje cokoliv.

Petr říká, že v této době bychom se měli nade všechno ostatní zaměřit na jednu věc

Tuto prvořadou záležitost najdeme v dalším verši - závěrečné vybidnutí umírajícího apoštola. Petr píše: „Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů“ (1Pt 4, 8). Petrův závěr zní: Chcete-li vědět, jak přežít, chcete-li vidět, jak Bůh provede svůj lid skrze tyto časy - projevujte bezpodmínečnou lásku svým bratrům a sestřím. V tom spočívá celá budoucnost Kristovy církve a to by měl být i náš prvořadý zájem. Ve světle velké Boží milosti, která byla prokázána každému z nás - ve světle Jeho bezpodmínečného odpuštění našich minulých hříchů a soucitné dlouhoshovívavosti vůči nám - máme s milosrdenstvím vykročit k těm, kdo zhřešili proti nám. Máme jim odpustit tak, jako by se vůči nám nikdy neprovinili. Možná si teď říkáš: „Co má odpuštění společného s posledními časy?“

Možná si připadáš oklamán slibným názvem tohoto poselství „Příprava na konec všech věcí“

Snad sis přečetl název a pomyslel sis: Bezva, pastor David nám řekne, jak tu kalamitu přežít. Asi ti teď připadá, že jsem ti zatím moc neporadil. Podobně se asi cítil jeden křesťan, který mi nedávno poslal dopis: „Věrně jsi nás varoval před ekonomickým kolapsem, který je na obzoru. Věřím, že jsi spravedlivý člověk. Ale týž Duch, který ti ukázal, co přijde, ti také jistě zjevil, jak tím máme projít. Dobrý Bůh by přece neposlal varování bez toho, aby nám zároveň řekl, co máme dělat, abychom tou bouří prošli. Porad nám prosím. Jiný zase píše: „Připadám si oklamán. Prosil jsem o finanční radu, kam investovat své peníze, jak ochránit svou rodinu, když se sype ekonomika. Ty říkáš, že se mám modlit a prosit Ducha svatého o vedení. To je přece stará teologická fráze. Potřebuji konkrétní odpověď.“ Milování, to, co vám tu odevzdávám, je Boží konkrétní odpověď v této záležitosti. Petr byl bezpochyby zbožný muž a právě skrze něj nám Duch svatý přesně ukazuje, jak podle Božího slova hledět vstříc posledním dnům. Petrova slova zní jasně: **Nejdůležitějším bodem přípravy je příprava vašeho srdce.** Pokud tuto věc zanedbáš, veškerá ostatní příprava není nic platná. Na konci všech věcí zůstaň pokojný, zůstaň na kolenou a nade vše ostatní prokazuj ustavičnou milost a lásku svým bratrům a sestřím. Odpusť a přikryj jejich hříchy. Láska přikryje množství hříchů. 1Pt 4, 8 nás nabádá, abychom přikrývali hříchy, jichž se druzí proti nám dopustili. To znamená, že provinění druhých nemáme vystavovat na odív. „Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti“ (4, 10). Kdo ti ublížil, kdo tě zranil? Kdo o tobě rozšiřoval klepy? Podle Pána Ježíše, pokud neodpustíš, jsi jako muž, kterému byl odpuštěn velký dluh, a on potom málem uskrtil kolegu, který mu dlužil pár korun.

Cítím proti někomu hořkost?

Možná si říkáš: „Nechovám v sobě žádný hněv. Necítím proti nikomu hořkost. Ke všem bratrům a sestřím mám v srdci čistou lásku. Když proti mně někdo zhřeší, nehovořím o jeho provinění. Takže nechápu, jak se mě týká Petrova výtka. Opravdu pro mne nemá jinou radu, jak se připravit na poslední časy?“ Budoucnost těla Kristova je ukryta právě v tomto Petrově poselství. Bůh připravuje církev na „pozdní deště“, na nové vylití svého Ducha. Podle slov proroků přijde na zemi mocná vlna Ducha svatého a uprostřed zmatku tohoto světa naplní Boží lid radostí. To se však nemůže stát, jestliže se věřící budou držet svého hněvu a nenechají uzdravit svá zranění. Petr se ptá: Chceš být přichystán na to, co přichází? Chceš být plně připraven, až se vše bude otřásat? Pak udělej všechno, aby ve tvém srdci nebyly překážky pro proud Ducha svatého. Před námi je něco nádherného. Dej pozor, aby tě to neminulo!

D. Wilkerson

BEZ KRÍŽA TO NEMÁ ZMYSEL

Srdečne vás pozdravujem z Mdeky! Počas posledných mesiacov sa tu zase veľa udialo.

Podme pekne po poriadku. 22. decembra sme v detskom centre v Mdeke tradične oslávili Vianoce. Tentokrát sme pozvali aj príbuzných detí. Na programe bol spev, básne, zborové piesne, hudba (s deťmi, ktoré sa učili hrať na nejakom nástroji), recitovanie biblických veršov a samozrejme predstavenie vianočného príbehu. Tentokrát sme nestavali vianočný stromček, ale jasle a kríž. Malo to pripomenúť, že Pán Ježiš sa narodil na Vianoce, aby na Veľký piatok zomrel na kríži. Bez kríža jasle nemajú zmysel. „Ponížil sa a stal sa poslušným až na smrť, a to smrť na kríži“ (Flp 2, 8). Pán Ježiš sa ponížil a opustil nebeskú slávu, aby nás zachránil. Zomrel za nás: vzal na seba náš trest, aby sme ho už my nemuseli podstúpiť. To je Jeho neopísateľná láska k nám! Zomrel za nás, vstal z mŕtvych a opäť príde! Veríme tomu a čakáme na Jeho druhý príchod?

Pri príležitosti vianočnej slávnosti manžel jednej našej kolegyne kázal o tejto dobrej správe. Zaujal deti, naučil ich aj vianočnú báseň a pesničku. Deti mali opäť veľkú radosť z vianočných balíčkov. Obsah balíka zdieľajú s príbuznými a priateľmi, aby sa učili aj dávať. Vianočné prázdniny trvali len do 3. januára, potom detské centrum zase ožilo.

ZIKOMO YESU. Takto znel nápis na ďakovnej tabuli v jazyku Chichewa – „Ďakujem, Ježiš!“ Na biblickej hodine začiatkom roka deti zbierali ďakovné predmety, všimli si a zapisovali aj Božie vlastnosti, ako Ho v priebehu minulého roka spoznávali. Pre mňa napr. bolo dôležité uvedomiť si, že Pán Boh je verný, dodrží svoje sľuby a nemení sa – to všetko platí aj pre tento rok.

„Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky“ (Ž 136, 1).

Keď sa pozrieme na minulý rok, máme veľa dôvodov ku vďačnosti:

Prijali sme do programu desať nových detí a v januári už nastúpili tri ďalšie nové deti. Rozlúčili sme sa s tromi absolventmi, ktorí po ukončení štúdia začali samostatný život. Mwai napríklad po ukončení remeselnej školy dostala od nás šijací stroj, aby mohla rozbehnúť vlastné podnikanie.

Nový program "Teen Parent" umožňuje mladým matkám dokončiť štúdium alebo sa vyučiť nejaké remeslo.

V septembri sa v baptistickom zbere v nemeckom Wolfsburgu oslávilo 20. výročie založenia našej organizácie MALO A MCHEREZO – Utočisko. Podujatia sa zúčastnil aj miestny spolupracovník z Mdeky a jeden člen kuratória z Malawi a porozprávali svoje svedectvá.

Veľkým darom je, že sa podarilo v našom dome nainštalovať batériu, ktorá nás zásobuje energiou na približne šesť hodín aj počas dlhého 10-12 hodinového výpadku prúdu. Deti, ktoré navštevujú šijací a výtvarný krúžok, sa mohli počas prázdnin zúčastniť výletu do neďalekého veľkomesta Blantyre. Získali mnohé nové skúsenosti a rozšírili si obzor.

Dvaja mládenci, ktorí uverili a rozhodli sa nasledovať Pána, absolvovali šesťmesačnú prípravu a dali sa pokrstiť.

V nedeľnej škole sa venujeme 15-20 malým deťom. Počas adventu sme spolu s veľkou skupinou nacvičili vianočnú pieseň s ukazovaním.

V hostovskom dome sme doplnili dlažbu (takže sa bude menej prášiť) a ukončili sa aj opravy a maliarske práce.

VÝHLAD

Sme vďační za našu novú nemeckú dobrovoľníčku Loren, ktorá prišla na pol roka a pomáha nám v rôznych pracovných oblastiach.

V apríli a júli opäť organizujeme tábory pre deti z našich piatich detských centier po dobu piatich týždňov podľa vekovej skupiny. Modlime sa za prípravu a otvorené srdcia.

V materskej škole teraz učíme 19 detí, z toho štyri so špeciálnymi výchovno-vzdelávacími potrebami. Päť detí je z centra, 14 prichádza z okolitých obcí.

Tento rok máme 27 žiakov na základnej a 14 na strednej škole.

Štyri deti potrebujú špeciálnu výučbu, učia sa v centre individuálne s kvalifikovaným zamestnancom. Od januára sa dve dievčatá rozhodli navštevovať ročnú remeselnú školu. Jedno dievča čaká na prijatie na vyššie vzdelanie, chce sa stať zdravotnou sestrou. Medzi moje hlavné povinnosti naďalej patrí vyučovanie biblických lekcií a kresťanských piesní pre predškolákov a mentorovanie zamestnancov v tejto oblasti. Okrem toho sa starám o udržiavanie kontaktov s podporovateľmi našich detí a tiež aj o hostovský dom.

S. K.

POSLEDNÉ MIESTO

„...sadni si na posledné miesto...“ (Lukáš 14, 10).

Pán Ježiš bol na hostine u jedného z popredných farizejov. Tam si všimol, ako si hostia vyberajú tie najčestnejšie miesta pri stole. Vtedy im povedal podobenstvo. Medzi inými aj slová: „Keď ťa pozvú, choď, sadni si na posledné miesto.“

Prečo bolo také dôležité sedieť pri stole na poprednom mieste?

Ľudia dostávali miesto podľa toho, za akých bohobojných boli považovaní. Sadnúť si na najpoprednejšie miesta znamenalo vlastne získať 'potvrdenie' o bohobojnosti.

Slová Pána Ježiša by sme mohli preložiť takto: Nedávaj sám sebe vysvedčenie, že si bohobojný.

Toto slovo je aktuálne aj dnes. Usilujeme sa nesadať si na popredné miesta. Ale chváliť sa tým, ako nás Boh používa, to vieme. Rozprávame o veľkých veciach, ktoré sme ako kresťania zažili. Rozprávame o svojich daroch, o duchovnom vyzretí a prezentujeme sa ako niekto, kto má iným čo dať. Niečo, čo oni ešte nezažili. Takéto správanie predstavuje to isté, ako správanie ľudí, keď si vyberali popredné miesta. Nedávaj sám sebe vysvedčenie, že si bohobojný!

Kto sa ponízuje, bude povýšený – hovorí Pán Ježiš. Ponížiť sa, to znamená zaujať miesto, ktoré nám patrí.

Znamená to poznať pravdu o svojom hriechu a byť si vedomý toho, že človek v sebe nemá žiadnu bohobojnosť. Všetka česť a sláva prináleží Pánu Ježišovi.

Len Ním – Ním samým – sa môžeme chváliť.

„Kto sa chváli, nech sa chváli v Pánu“ (1K 1, 31).

Prevzaté z webovej stránky vira.cz

DOKONALÁ NEDOKONALOSŤ

Text z proroka Daniela 2, 31 – 45 nám opisuje príbeh o sne, ktorý sa prisnil Nebukadnesarovi. Lenže po prebudení zabudol, čo sa mu snívало, a chcel od svojich mudrcov, aby mu sen nielen rozpovedali, ale podali aj jeho výklad. Danielovi, po úpenlivej modlitbe, Boh sen aj výklad zjavil. Bol to obraz sochy (pohľad do budúcnosti), od zlatej hlavy až po nesúdržné železno-hlinené prsty na nohách. Na záver sna padá na sochu kameň, ktorý celú postavu rozdrví a Boh ustanovuje nové večné kráľovstvo.

Pri rozmyšľaní nad týmto textom mi prichádza na myseľ otázka dokonalosti, ktorou by sme sa radi prezentovali alebo ju požadujeme od iných. Lenže ak všetko zanikne, aký zmysel má snaha či túžba po dokonalosti tu na zemi?

Skúsme sa zamyslieť, v čom túžime po dokonalosti? Túžime po dokonalom účese, vizáži, odeve, po dokonalom zamestnaní. Túžime byť dokonalí vo svojej profesii – ale aj predložiť dokonale upečený koláč či nedelňý obed. Túžime mať dokonale zariadený a uprataný byt, snažíme sa mať dokonale upravenú záhradu.

Ale túžime aj po dokonalom servise od iných ľudí, od predavačky v obchode, cez úradníkov v inštitúciách, až po dokonalý zdravotnícky personál.

Nuž a vo vzťahoch túžime po dokonalých susedoch, kolegoch, životnom partnerovi, po dokonalých deťoch, vnúčatách...

Ale aká je naša predstava o dokonalosti? Z čoho vychádza? A hnaním sa za dokonalosťou – čo okolo seba šíriame?

Moja manželka Oľga k téme dokonalosti poznamenala: „Ak by sme boli dokonalí, nepotrebovali by sme Krista a ani Božiu milosť.“

Áno, tak ako sa máme približovať k Božej dokonalosti, tak sa rovnako máme približovať k Božej milosti aj v prijímaní nedokonalosti v nás a v ľuďoch okolo nás.

Pretože ak všetko zanikne, čo zostane? Zostane dobrá vôňa? Alebo odpudzujúca pachuť? Lebo to je to, čo zostáva ako pevná valuta až do večnosti.

Tak ako každý z nás osobne potrebuje Božiu milosť, rovnako potrebujú našu milosť, nie ľahostajnosť, ľudia okolo nás, a navyše potrebujeme Božiu múdrosť.

Ak sa však niekomu z vás nedostáva múdrosti, nech prosí Boha, ktorý dáva štedro a bez výčítiek, a dostane ju (Jakub 1, 5).

Na farme pestujeme aj mrkvu, a to v 270 m dlhých riadkoch. Samozrejme sme sa snažili o dokonale čisté riadky a pravidelne sme burinu vytrhávali. Tá však, vďaka tomu, že nepoužívame žiadnu chémiu na jej odstraňovanie, rastie tak rýchlo, že sme to uprostred leta vzdali. Len sme občas pomedzi riadky prešli krovinnou, aby sa slnko aspoň trochu dostalo k jemným výhonkom mrkvy.

Ale na jeseň sme sa vytrhávania buriny vzdali celkom. Postupne sme mrkvu pomedzi vysokú burinu začali vykopávať, nebola zlá, ale prišli mrazy a veľká úroda mrkvy zostala na poli.

Keď sa teplota opäť vyhupla nad nulu, boli sme si mrkvu pozrieť, súc presvedčení, že pomrzla.

Nepomrzla.

Jeden a pol metra vysoká a hustá burina ju pred mrazom ochránila.

A tak na pohľad nepekná burina v riadkoch ukrýva a chráni veľkú a chutnú mrkvu.

Kto by to bol povedal.

Apoštol Pavol v istom trápení, ktoré mu bránilo v dokonalosti, prosil Pána Ježiša o vyslobodenie. On mu však povedal:

„Dost ti je moja milosť. Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti“ (2Kor 12, 9).

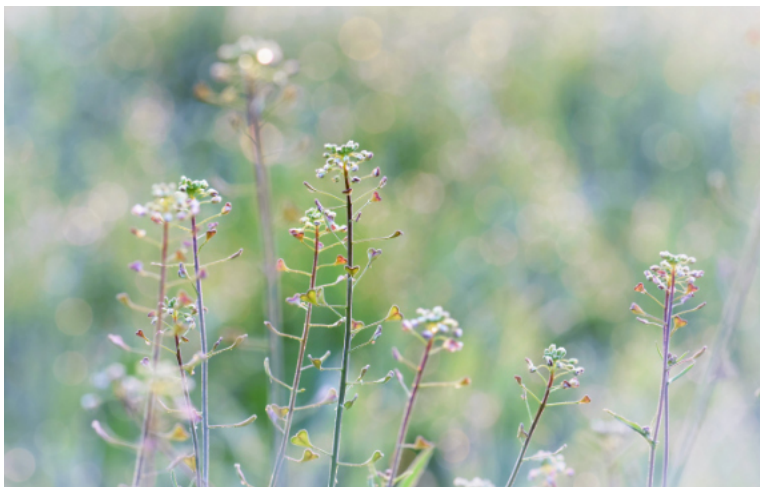
Keď svoju nedokonalosť, a ešte lepšie svoju dokonalosť, odovzdáme Bohu, môže ju nezvyčajným, a predsa tak prirodzeným spôsobom použiť tak, aby mala zmysel teraz, ale aj vo večnosti.

Tak ako to je s mojim pohľadom na dokonalosť?

Či nedokonalosť?

Dávam priestor Bohu, aby obidve použil?

tk

BOH POMÔŽE PREKONAŤ STRACH

„Lebo čary sa nechytia Jakoba ani zariekanie Izraela“ (4Moj 23, 23).

Toto zaslúbenie by malo od koreňov vyplieniť každý hlúpy, poverčivý strach! Aj keby bola nejaká pravda v čaroch a poverách, Božiemu ľudu nemôžu ublížiť!

KOHO BOH ŽEHNÁ, TOHO NEMOŽNO PREKLIATĽ.

Neveriaci môžu kuť proti Božiemu ľudu úklady, ale ich prešibanosť utrpí fiasko. Ich pušný prach zvlhne, ich meče sa naštrbia. Zídu sa, ale nadarmo, lebo Pán je proti nim. Potichu sa môžeme prizeráť, ako tkajú svoje siete, pretože nás aj tak nechytia.

Hoci si zavolajú na pomoc Belzebuba a použijú všetku prešibanosť jeho hadej povahy, ani to im nepomôže: ich čary nebudú účinkovať, **VEŠTENIE ICH OKLAME.**

Úprimne sa modliaci bojujú spolu s Bohom, s nimi nemôže bojovať nik, nich ich nezdolá. **Božím deťom dá Pán silu na víťazstvo**, ale nad nimi nebude vládnuť NIKTO. Aké je to upokojujúce.

NEMÁME SA BÁŤ ANI DIABLA, ani žiadneho tajomného protivníka, aj keď jeho slová sú ľstivé, plány temné, nevyspytatelné.

TOTO VŠETKO NEMÔŽE UBLÍŽIŤ TOMU, KTO VERÍ V ŽIVÉHO BOHA.

PRETO VZOPRITE SA DIABLOVI A VŠETkým JEHO PRAKTIKÁM... A UTEČIE OD VÁS.

E. B.

KDYŽ UŽ NEVÍŠ KUDY DÁL

Když už nevíš kudy dál, let poslepu jako pilot v mlze a svěř se vedení toho druhého, neviditelného.

Po celý život jsem zakoušel Ježíšovu přítomnost

„Nevěřím v Boha některých teologů, kteří o Něm mluví abstraktně a často nesrozumitelně. Já věřím v Boha, který je mi neustále nablízku, přítomen se svou nezměrnou láskou. Prožíval jsem na své cestě životem stále Jeho přítomnost a přispění. Cítil jsem se vždy zcela v Božích rukou. Bůh je pevnou půdou pod mýma nohama. Na vlastní kůži jsem zakusil, že obrací k dobrému všechno v životě těch, kteří Ho milují (Ř 8, 28).

Po celý svůj život jsem zakoušel Ježíšovu přítomnost, zvláště pak ale v kritických okamžicích. Zakusil jsem, že Ježíš nechá člověka někdy dojít až i na pokraj zoufalství, aby ho uvedl na dobrou a správnou cestu, kudy ale momentálně jít nechce. Bůh má spousty pomocníků, říkám jim 'andělé'. Andělé s lidskou tváří, kteří se objevují ve tvé blízkosti v nekritičtějších chvílích jen proto, aby ti dali zakusit Jeho lásku a péči.

Bůh je naším průvodcem, je na naší straně, jde s námi

Někteří lidé se nechávají blokovat strnulým obrazem Boha, který jakoby měl se světem a s každým člověkem neměnný plán.

Potom by ale měl smůlu ten, kdo by se jednou zmylil či nechtěl Boha poslouchat. Bůh by pak jenom přihlížel. Ale je toto Bůh? Bůh nechává člověka volit! Povolání je cesta, která postupně vzniká v rozhovoru Boha a člověka. Bůh je průvodcem, který stojí na naší straně. Jde s námi, vábí nás, dává nám nenápadně znamení a čeká na naši odpověď. Z dialogu Boha a Jeho stvoření vznikají dějiny.

Je tedy potřeba naslouchat Bohu a potom hlavně vykročit, něčeho se odvážit. Kdo se příliš dlouho nemůže rozhodnout, byl by ošizen o celý život. To by bylo to nejhorší rozhodnutí. Jako člověk, který při horské túře zvažuje, zda má vyrazit, když zahlédne celou cestu k vrcholu již v údolí a s výstupem nikdy nezačne. Není dostačující, když vidíme příští značku a vydáme se směrem, kterým ukazuje? Také povolání je „jako stezka s ukazateli. Každý vede k příští značce, aniž bychom znali konečný cíl,“ říká jedno španělské úsloví.

Bůh ukrytý i za „náhodami“

Bůh sám vstoupil do pomíjivosti naší existence a stal se člověkem. Přišel k nám, a proto i my můžeme přijít k Němu. Naš život je jedním velkým hledáním Boha. Jakmile se vydáme na cestu, On k nám sám přijde, půjde s námi a převezme vedení naší výpravy.

Někteří z nás nevědí, kam jejich pouť vede. Sedí v uhánějícím vlaku, ale netuší, kam je veze. Naopak ti, kteří se učí rozpoznávat Boha, ví, že jsou na cestě k Němu, že jejím cílem je právě On. Boží vůdcovská role v našem putování je většinou skryta za „náhodnými událostmi“, ale víra nás učí ve všem rozlišovat Jeho láskyplnou péči. Hledáme-li Ho poctivě ve všem, ve všem Ho nalezneme a všechno nás povede k Němu blíž.

V trvalém hledání Boha najdeme nejhlubší pokoj a klid.

Víra je hvězdou, jež osvětluje naši cestu

Hledat Boha je dobrodružství. Nikdo z nás ale předem neví, kudy naše cesta k naplněnému životu v Bohu povede. Vydáváme se na cestu bez mapy, jako se vydali mudrci, kteří se přišli poklonit nově narozenému Kristu.

Mnohdy máme dojem, že jsme sešli z cesty, že bloudíme a že jdeme oklikami. Jsme-li však rozhodnutí Boha najít, bude naše stezka v Jeho očích vždycky přímá. Jediná věc nás může skutečně zavést na scestí, a sice, že ztratíme z obzoru pevný cíl. Není-li jím Bůh, počítejme s tím, že promarníme hodně času. Nevíme-li už, kam směřujeme, vnitřně se unavíme a zestárneme. Máme-li však pořádek Boha před očima, naše srdce si uchová mládí a svěžest.

Víra je hvězdou, jež nás vede k cíli. Po všechny dny a noci života, ve všech údolích i na vrcholcích hor máme vždycky vztažný bod.

Jdi svou cestou a neznepokojuj se

V každém okamžiku života tě zachrání úplnější a rozsáhlejší odevzdanost. To už se člověk na sebe ani nerozčiluje, ani se nesnaží proti čemukoliv obrnit: otevírá okna i dveře své duše, aby Bůh mohl přijít, kdy bude chtít a jak bude chtít. Jdi proto svou cestou a neznepokojuj se, cesta jde rovně a ty jen stoupej

vzhůru. A je na Bohu, aby ji před tebou dle své svrchované vůle, již je láska, každodenně otevíral, zvláště když se všechno zatemňuje.

Neboj se! Pokud si představuješ, co by se mohlo stát zítra či pozítří, bude to působit zle. Chraň se jít dál než od rána do večera a od večera do rána. Budeš-li každou takovou cestu konat s Ježíšem, není možné, aby tě nedovedl do přístavu, do skutečného Přístavu. Ponoř se do Ježíšova pokoje; tak jako to činil On, o samotě, v noci, na hoře. A když se do Něho takto ponoříš, bude to působit jako ten neblahodárnější lék.

Neđivej se dopředu ani dozadu, ale k širému nebi

Celá budoucnost před námi jakoby tone v temnotě. Existuje ale drahocennější jistota, než jakou nám může poskytnout celý svět! Pokud se totiž snažíme následovat JEŽÍŠE, provede nás přes veškeré pozemské utrpení a temnoty k nekonečné slávě. Odevzdejte se proto cele Boží vůli a neđivejte se dopředu ani dozadu, ale k širému nebi, kde je Bůh. Pak shůry sestoupí až do vašich duší veliká něha a mír. „Nedělejte si starosti o zítřek... každý den má dost vlastního trápení“ (Mt 6, 34). Odevzdejte se Jemu, a váš vnitřní pokoj se obnoví. Jestliže se totiž dnes snažíte milovat, pak zítra vám Bůh dá vykonat s radostí to, co si přeje, abyste zítra vykonali.

PREČO BOH DOPÚŠŤA

„Vediac, že skúšky vašej viery spôsobia vytrvalosť“ (Jk 1, 3). Keď Mojžiš na vrchu Sinaj prijímal Desat Božích príkazov, nevedel, ako zle je na tom tábor, kde nechal veliť Árona. Ešte nevedel, že ľudia tancujú okolo zlatého teľaťa a nazývajú ho bohom.

Hospodin mu povedal: „Videl som tento ľud, že je to tvrdohlavý ľud. Preto ma teraz nechaj, nech vzplanie môj hnev proti nim a vyhubím ich; teba však učiním veľkým národom“ (2M 32, 9 – 10).

Mojžiš sa však za nich prihovárал a Boh zmenil svoj názor. Potom Mojžiš zostúpil z vrchu a našiel ľudí, ktorí sa naplno venovali modloslužbe a nemorálnosti. Áron ponúkol tú najsmiešnejšiu výhovorku všetkých čias, aby ospravedlnil ich hrozné správanie.

Mojžiš bol taký nahneváný, že kamenné dosky hodil na zem a rozbil ich na kusy.

Myslím si, že Boh použil túto skúsenosť na to, aby Mojžiša skúšal. Možno Boh v poslednom čase skúša aj teba a ty sa čuduješ prečo. Prečo Boh dopúšťa v živote svojich detí skúšky, súženia a ťažkosti?

Jakub nám v prvej kapitole hovorí: „Bratia moji, pokladajte si za najväčšiu radosť, že prišli na vás rozličné pokúšania, vediac, že skúšky vašej viery spôsobia vytrvalosť. Ale vytrvalosť nech je dokonalá v skutku, aby ste boli dokonalí a celí bez úhony, aby ste v ničom nemali nedostatok“ (Jk 1, 2 – 4).

Boh nás necháva prechádzať skúškami, aby nás posilnil.

Greg Laurie

V ČEM KONKRÉTNĚ JE PRO TEBE SBOR (CÍRKEV) JAKO ŠIRŠÍ RODINA?

-Do sboru mohu prísť s čímkoľvek. Vždy mi pomohli nejen modlitbou, slovom, ale také činom. Je to moje rodina po dlhých léta, zvláště mi pomáhají nyní, když jsem ztratila manžela. Dokonce mi našli nové bezbariérové bydlení, abych nemusela chodit s holemi několikrát denně do patra, kde je 27 schodů.

Jana Fejková

-Je úžasné mať takých bratov a sestry. Vďaka Bohu, že nás spojil a urobil rodinu – Božiu rodinu. Jarka Rečníková

Církev je největší milovaná rodina pod nebem. Amen.

Kristýna

-Církev je můj domov, kde se vidíme s Boží rodinou a společně chválíme Otce.

Irenka Dirdová

-Jsem vděčná Pánu Ježíši Kristu, že založil Církev, že vedl Boží muže, aby zakládali sbory a v nich vyučovali Božím příkázáním. Sama jsem tuto Boží rodinu poznala až ve středním věku a byla jsem velmi mile překvapena, jak bratři a sestry reagovali na moje problémy hned od začátku, aniž by mě blíž znali, cítila jsem jejich lásku. Bylo to pro mě tehdy až nepochopitelné. Zažila jsem zde mnoho modlitební i praktické pomoci, poznala jsem zde skvělé přátele. Prožíváme spolu obecenství plné lásky. Vůbec si nedovedu představit, že bych tuto rodinu neměla. Nyní se snažím pomáhat jiným sestřím a bratrům podle jejich potřeb a možností z lásky, a také proto, že Pán Ježíš to takto žádá. Co jsem dostala, to předávám dál.

Marika

-Jsem vděčná za to, že jsem součástí Boží rodiny. Je to velká Boží milost. Je úžasné, přijímat požehnání, které Pán Bůh připravuje. Vážím si toho, že se s některými z našeho, ale i z jiných společenství smíme sdílet, modlit se za sebe navzájem a myslet na sebe. Kéž by na nás bylo vidět, že nás spojuje Kristova láska a ještě mnozí se mohli připojit do té Boží rodiny.

Drahomíra Matysová

KTO V SKRÝŠI NAJVVYŠŠIEHO PREBÝVA

„Kto v skrýši Najvyššieho prebýva a odpočívá v tóni Všemohúceho, ten vraví Hospodinu: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja v Neho dúfam!“ (Žalm 91, 1 – 2).

Kto prebýva v skrýši Najvyššieho a odpočívá v tóni Všemohúceho?

Všetci tí, ktorí majú odpustené hriechy, ktorým Pán nepočíta ich zlé skutky, ale pripočítava im Kristovu spravodlivosť.

Takýto človek môže odvážne povedať Bohu: Moje útočisko, môj hrad.

Útočisko podľa pôvodného textu znamená úkryt. Je to miesto, kam nešťastia a katastrofy nedosiahnu. Veľakrát je toto slovo použité o Pánovi.

„Dúfajte v Neho, ľudia, v každý čas; vylievajte si pred Ním srdce! Boh je našim útočiskom!“ (Ž 62, 9)

Odpor, ťažkosti a utrpenia sa nám nevyhnú, aj keď sme kresťania. Mnoho vecí nás zneistí a možno aj vyľaká. Boh nás na to pripravil.

„Mnoho bied má spravodlivý, lež zo všetkých ho vytrhuje Hospodin“ (Ž 34, 20).

Kto je v Pánovej skrýši, vyzná: „Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou. Preto sa nebojíme, keby sa aj prevrátila zem a vrchy klátili sa v srdci mora“ (Ž 46, 2 – 3).

Aj keď kresťan prežíva veľa vecí, ktoré sa zdajú v ľudských očiach zlé a nešťastné, vedie to len k tomu, že sa učí lepšie spoznávať Pána Boha, a to zvyšuje jeho bezpečie a odvahu. Preto Pán chce, aby sme pred Ním vyznali: Můj Boh, v Teba dúfam!

Dóverujem Pánovi a som v bezpečí.

EVS

BRATR MIREK VESELOVSKÝ U PÁNA

Dne 25. 12. 2022 odešel bratr Mirek Veselovský.

Narodil se dne 5. 3. 1934 ve městě Wisla v Polsku jako druhorozený syn baptistického kazatele Jana Veselovského. Jako dítě žil s rodiči a dvěma sourozenci v Krakově a Želově, kde byl r. 1944 pokřtěn a přijat do baptistického sboru. Po válce se rodina odstěhovala do Čech, do města Broumova, kde Mirek studoval na gymnáziu. Po maturitě se odstěhoval do Prahy, kde studoval na lékařské fakultě Univerzity Karlovy, obor

stomatologie. Po promoci pracoval krátce v zubní ambulanci v Pardubicích. V době svého studia navštěvoval Sbor BJB na Vinohradech, kde se seznámil s Hanou Lehotzkou, se kterou se v roce 1958 oženil. Měli dvě děti, Miroslavu a Jana. V té době již dostal umístěnku do Prahy, kde dlouhá léta pracoval ve velmi milém kolektivu zubního oddělení na Balabence v Praze 8. Ve svých 53 letech byl stížen těžkým infarktem myokardu, po němž se již do práce nevrátil. Miloval práci na chalupě na Kačerově v Orlických horách, kde trávil spoustu času. Po smrti své ženy Hany, v roce 1997 se seznámil s vdovou Miladou Schreiber, se kterou žil 22 šťastných let. Poslední tři roky žil samostatně a spokojeně. Do poslední chvíle byl v těsném kontaktu s rodinou, se sborem a mnoha přáteli. Poslední dny svého života prožil v sociálním zařízení, které snášel klidně. Odešel tiše ve spánku.

Mirka Hájková, dcera

SPEV ZNIE RADOSTNE

Zhromaždenie mesiášskeho zboru v Jeruzaleme z pohľadu trojročného dievčatka

Všetci moji milí sú už v zhromaždení. Ku komu si dnes pôjdem sadnúť do lona? Začínajú spievať. Pieseň už dobre poznám. Moja najobľúbenejšia je Ješua chaj – Ježiš žije. Pri Chane dnes sedieť nemôžem, hrá vpredu na husliach... Spev znie radostne a pokojne, prechádza cez moju príjemné teplo. Na lone mojej veľkej priateľky sa mi začínajú zatvárať oči. Doma už cez deň vôbec nespím, ale na bohoslužbách, verte mi, to je niečo iné...

Otváram oči práve vo chvíli, keď okolo mňa začínajú podávať košíky. Túto príležitosť si nenechám ujsť, hádzať do nich mince je výborná zábava. Z macesov mi nič nedajú, ale nevadí, na detskej skupinke dostanem sušienky. Okrem toho práve zbierajú tie malé kalíšky a ja smiem mamín a otcov vrátiť na podnos. Pritom vylizujem posledné kvapky vína.

Teraz ešte pesnička pre deti a ide sa. Kto bude dnes učiť, ty, mami, alebo Sára? V každom prípade chcem sedieť vedľa Ariela. Ariel je môj kamarát. Ukazujem mamičke svoj krásny nový obrázok s Noemovou archou a letím von na trávnik, hrať sa s ostatnými deťmi. Už sa začína stmievať. Sabat sa skončil. Otecko ma volá. Zajtra je nedela a moji veľkí súrodenci pôjdu do školy a ja do škôlky.

Po ceste z bohoslužieb

Čo im mám povedať? Susedkám, ktoré stretnem. Známej pani pokladničke v supermarkete. Čo im mám povedať, až sa ma zase spýtajú: „Tak, čo povieť na to, čo sa u nás deje?“

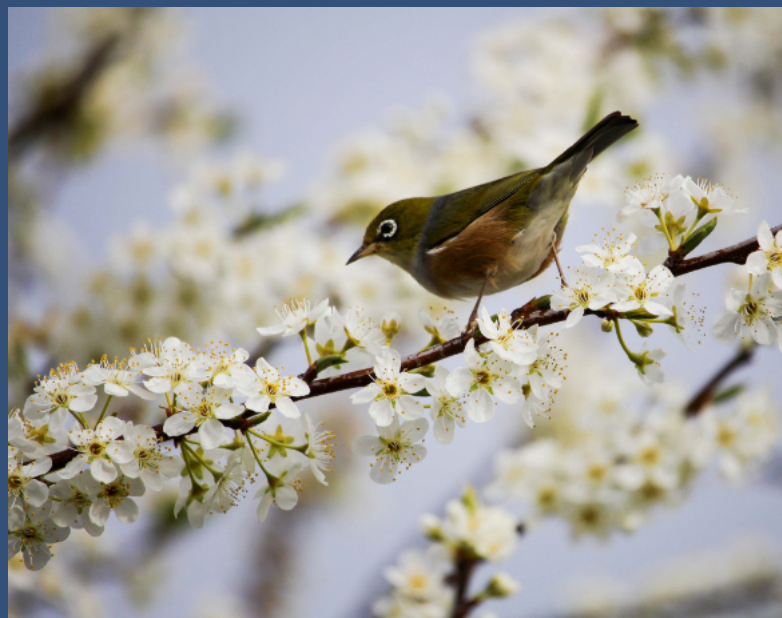
Na bohoslužbách mesiášskeho zboru, ktorých sa pravidelne zúčastňujeme, spievame takmer výhradne biblické texty v hebrejčine. Sú pre nás zdrojom sily aj útechy. Sú tak neveriteľne aktuálne. Včera mal náš pastor dojem, že by sme sa mali vrátiť k piesni na text z Izaiáša 61. kapitoly. A tak sme znova spievali slová, ktoré kedysi predčítal Pán Ježiš v synagóge v Nazarete: „Hospodin ma poslal obviazať rany zarmútených srdcom... potešiť všetkých trúchliacich, pozdvihnúť ich, dať im miesto popola na hlavu čelenku, olej radosti namiesto smútku, závoj chvály miesto ducha beznádeje...“

Vo chvíli, keď sa bohoslužby skončili, začali novinárom v našom zbere prichádzať prvé hlásenia o atentáte v ultraortodoxnej štvrti Mea Šearim. Palestínsky samovražedný atentátnik sa vplietol medzi rodiny, ktoré sa práve vracali zo synagógy, a odpálil nálož. Výsledkom bolo veľa mŕtvych a zranených. Ulicami prechádzali sanitky a policajné vozy s húkajúcimi sirénami.

Už po ceste autom počúvame ďalšie otrasné správy. Doma sa potom v televízii dozvedáme zvyšok. Ľudia ešte stále hľadajú príslušníkov svojich rodín po nemocniciach a dúfajú, že nie sú medzi tými desiatkami mŕtvov, ktoré ešte ležia, šťastní na nepoznanie, na mieste atentátu. Medzi nimi tri deti a dve malé bábätká. Tie boli bez zranenia prevezené do nemocnice Bikur-Cholim. Polícia hľadá ich rodičov. Počúvame tiež, že bol zastrelený turista z Judskej púšte. V noci zo soboty na nedelu sme veľa nespali, raňajky nám akosi nechutili. Ráno sa dozvedáme o ďalších dvoch atentátoch. Spolu devätnásť mŕtvych na izraelskej strane v posledných dvadsiatich štyroch hodinách. Nie sú to čísla v štatistike, ktoré len tak mimochodom prečítame. V televíznych novinách budeme sledovať pohreby, uvidíme bolestou skrivené a zúfalé tváre rodičov, detí, manželov, manželiek...

Utápam sa v slzách a chytám sa Izaiáša 61. Nie je to len steblo. Je to skala, na ktorú ma pozdvihuje Hospodin – Žalm 27, dvíha aj moju hlavu – Žalm 3 a zato som Mu veľmi vďačná.

V duchu sa vraciam k rozhovoru s jednou ortodoxnou Židovkou zo susedstva. Z ničoho nič vyhrkne: „Rabíni by nám

už nemali sľubovať, „že na budúci rok už príde Mesiáš. My potom na Neho tak veľmi čakáme, a sme len sklamaní.“ Amen. Príď, Pane Ježišu! Na budúci rok.

Šalom, prvá trieda

Rovnako ako v Čechách, aj v Izraeli je 1. september začiatkom nového školského roka. Je 1. september 2001. Zatiaľ čo v Južnej Afrike, v Durban, sa hecujú arabské zoskupenia proti Izraelu, označujú Izrael za nacistický štát a porovnávajú jeho zaobchádzanie s Palestíncami s holokaustom, sedím na školskom dvore a pozerám na ceremóniu víťania prváčikov. Hneď vedľa mňa je skupina policajtov. V tento deň, ktorý by mohli islamskí extrémisti využiť na atentáty na školy a škôlky, majú zaručiť bezpečnosť.

Pod veľkým transparentom „Šalom, prvá trieda“ už vchádzajú šesťročné deti, každý ruku v ruke s „veľkým“ spolužiakom zo šiestej triedy. Tento skúsený školák si potom vedľa prváčka sadne a zostane pri ňom po celú dobu programu. Aj behom školského roka ho potom bude sprevádzať. Raz týždenne ho bude navštevovať v triede a vymýšľať pre neho zaujímavé hry a prevapenia.

Riaditeľka školy prednáša krátky prejav na uvítanie. Hovorí o „ťažkej dobe a problémoch s našimi susedmi“. Spomína aj sedemnásťročného chlapca z našej štvrti, ktorého v júli zastrelili teroristi. Vcelku je však prejav plný optimizmu a radosti. Kto to nevie, ani by ho nenapadlo, že aj táto žena prišla o syna vo vojne o právo židovského štátu na svoju existenciu. Padol pred tromi rokmi v južnom Libanone v boji proti teroristickej organizácii Hizballáh.

Potom nasleduje príspevok žiakov. Druháci majú svojim nástupcom ukázať, ako sa už v škole cítia a ako pekne sa naučili čítať a prednášať. Potom vystupujú ďalšie deti, spievajú a tancujú. Ako matky sa ma zvlášť dotýka pieseň: „Nie je tu ľahké byť dieťaťom. Každú polhodinu počúvať správy a vedieť, že niekde sa moja mama modlí. Jedna slza za druhou. Nie je ľahké byť tu dieťaťom a učiť sa v škole o vojnách. Ale predsa viem, že nie je na svete iné miesto pod modrou oblohou, kde by som chcel žiť...“

Nakoniec sa najstarší žiaci zaväzujú, že budú mladším školákom príkladom, a odovzdávajú prvákovi veľké kľúče z papiera. Na každom z nich je obrovským písmom napísané heslo ako láska, priateľstvo, trpezlivosť, úcta k ľuďom, spravodlivosť a dedičstvo otcov. Krátke vysvetlenie objasňuje akt odovzdávania kľúčov.

Len jedno za všetky: „Odovzdávame vám kľúče trpezlivosti a tolerancie. Trpezlivosť a tolerancia znamená akceptovať iný názor, ako je ten môj vlastný. Tolerancia je schopnosť chápať,

že nie všetci sme rovnakí. Majte jeden s druhým trpezlivosť a my ju budeme mať s vami.“

Nie som si istá, či toto všetko šesteročné dieťa chápe. Ale obviňovanie z Durbanu sa mi naraz zdá ešte absurdnejšie. Asi nie som jediná. V Eilate napríklad černošskí pracovníci demonštrovali proti obviňovaniu Izraela z rasizmu.

Ako v židovskej škole

Jedna z metód, ktorá sa používa v kurzoch hebrejčiny, je počúvanie rozhlasových správ. Každý študent sa snaží zachytiť na papier čo najviac slov a samozrejme rozlúštiť obsah jednotlivých správ, ktoré nasledujú veľmi rýchlo za sebou.

Dnes by som ale tomu, kto by si chcel overiť svoje znalosti z hebrejčiny, neradila, aby počúval správy, skôr by som ho poslala na rodičovské združenie. Len čo otvorí tému: oslava detských narodenín – a táto téma je na programe každý rok, lebo v Izraeli sa narodeniny slávia s celou triedou – začnú sa rodičia prekrikovať. Každý má nejaký návrh, nejakú skúsenosť. Pani učiteľka márne žiada o slovo. Potom zase prichádzajú na rad rôzne poplatky

a voľba rodičovskej rady... Hovoria jeden cez druhého. Je to jednoducho presne „ako v židovskej škole“.

Existuje však aj iný druh stretnutia rodiča s učiteľom. Triedny pozýva rodiča so žiakom, aby im spoločne podal informáciu o úspechoch a neúspechoch v štúdiu a správaní. Práve sa rozprávame o tom, že v predmete „tanach“ ktorý zodpovedá nášmu „Starému zákonu“ je veľmi ťažké porozumieť textu. „Je to akoby úplne iný jazyk,“ súhlasí so mnou synova triedna učiteľka a dodáva: „Nie je to pri kresťanoch s Novým zákonom podobne?“

„Kresťania používajú rôzne preklady a znova a znova vydávajú preklady v súčasnom jazyku,“ vysvetľujem jej.

„To my nemôžeme v žiadnom prípade,“ hovorí s naliehavosťou v hlase pani učiteľka. A nie je to žiadna ortodoxná Židovka, ale jedno je jej jasné. Biblické texty sa musia odovzdať úplne verne, nesmie sa ubrať alebo pridať ani čiarka.

Židovskí pisári prechádzajú veľmi dôkladným a dlhoročným štúdiom. Zvitky, z ktorých sa predčítava pri bohoslužbách, opisujú ručne podľa presných pravidiel písarským brkom na najväčnejší pergamen. To isté platí pre tradičný „mezuzot“ a „tefilin“ – miesta z Písma, ktoré sa majú podľa 5. Mojžišovej 6, 8 – 9 upevňovať počas modlitby na ruku a čelo a tiež na každé veraje.

V dobe počítačov nahrádzajú korektúry najmodernejšie programy, ktoré sú zladené so starými hebrejskými rukopismi. Na požadovanej presnosti, s ktorou sa Božie slovo odovzda, sa však nič nezmenilo. Keď sa nájde u jediného písmenka nepresnosť, nie je text už kôšer, je pre cirkevné potreby nečistý: Nesmie sa opravovať, ani „vygumovať“. Chybný text Písma sa však nesmie ani vyhodiť. Vždy ide o sväté Božie slovo. Preto sa rovnako ako mŕtvi pochováva.

Aby sa ortodoxní Židia mohli spoľahnúť na to, že v Písme naozaj nič nebolo zmenené, je základným predpokladom pre prastaré povolanie pisára povahová vlastnosť „poctivosť“. Iba po nej nasledujú schopnosti potrebné pre výrobu brka a prípravu pergamenu a znalosť krasopisu a teológie. Tak sa až dodnes odovzda „Slovo zo Sinaja“ z generácie na generáciu dodržiavaním najprísnejších pravidiel.

Snažím sa triednej učiteľke syna vysvetliť, že medzi nami, kresťanmi, je len málo jedinco, ktorí sa naučia čítať Starý a Nový zákon v origináli. Väčšina ľudí je odkázaná na preklady.

Na chodbe už čaká ďalšia mamička s dcérkou, musíme sa rozlúčiť. Ale vlastne som jej mala poďakovať. Vďaka za to, že ste to so Svätým písmom vždy brali veľmi vážne. Vďaka, že to dodnes beriete vážne, a tak nám zostalo Božie slovo zachované. Keby nebolo týchto starostlivých pisárov, nemali by reformátori ako Martin Luther žiadnu možnosť po 1 500 rokoch cirkevných dejín siahnúť k „pôvodnému textu“.

Krista Gerloffová

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Milé maminky, už dlhoo jsem nevařila koprovou polévku a tak jsem se dnes do ní pustila. Musím napsat, že v naší rodině je velmi oblíbená. Jenom jedna naše dcera má ráda koprovku bez kopru! Je to úsměvné. Nevím, proč má s tím voňavým koprem takový problém. A tak ji vždy musím odebrat na talíř dřívě, než tam dám kopr.

Když jsem polévku dnes dokončovala a upravovala její chuť, sáhla jsem jako obvykle po soli, malinko i cukru a nakonec trošku octa na okyselení. Recept každá znáte, to nemusím ani psát, ale v krátkosti:

Nakrájenou cibuli na kostičky osmahneme a přidáme

brambory na kostičky,

mrkev na menší plátky,

vývar nebo jenom vodu s bujonem.

Vše povaříme a přidáme trochu mléka, smetanu,

2-3 nasekaná uvařená vejce,

sůl,

lžičku cukru a nakonec lžici octa, nebo citronovou šťávu.

Ještě malinko zahustíme tak, že rozmícháme ve studené vodě trošku hladké mouky nebo bramborového škrobu. Může být i kukuřičný. Na závěr jemně nasekaný kopr.

Je to velmi rychle připravené, ale já, jak jsem tam dávala ocet, uvědomila jsem si:

„Já přeci vařím i dnes s Ježíšem! Pane, ten ocet je tak kyselý, musím ho dávat jenom málo!“

Tobě ho však dali pít, když jsi měl žízeň! Nic jiného jsi nedostal!

Tolik bolesti stál můj život! A k tomu ještě ten ocet!“

Jsem v němém šoku, takové kázání při vaření polévky... Najednou se mi v mysli vše propojilo a naplnila mne velká vděčnost.

Radost s díky. Tak to má v našich životech být i při vaření oblíbené polévky.

Ona je sladko-kyselá, jako náš život!

A tak vidíte, jak to v kuchyni mám a pro vlastní zkušenost také zkuste vařit „s Ježíšem v kuchyni.“

Dana Jersáková

SPOLU SME SILNEJŠÍ **integra**

Milióny ľudí na svete bojujú o prežitie aj po tejto zime. Potrebujú náš záujem a vedomie, že v tom nie sú sami. Spoločne však vieme byť súčasťou riešenia ich ťažkej situácie.

Od roku 2007 poskytujeme v Nadácii Integra pomoc a podporu komunitám, ktoré zasiahli prírodné katastrofy, vojenský konflikt a ďalšie krízy. S našimi partnermi a priaznivcami pracujeme na tom, aby sme priniesli život zachraňujúcu pomoc na najnáročnejšie miesta na Zemi. Držíme sa nášho motta, aby sme „zmiernovali následky porušeného sveta“.

V roku 2022 sme pomáhali na viacerých miestach. Zabezpečovali sme vzdelanie africkým deťom, podporovali sme ľudí na Ukrajine, v Jemene, Južnom Sudáne či v Sýrii. Farmárom v Keni a Etiópii sme zlepšili podmienky tak, aby sa vedeli užiť, a výsadbou stromov sa staráme aj o našu planétu Zem.

V našom úsilí nepolavujeme a v práci intenzívne pokračujeme ďalej. Záleží nám na tých, ktorí si sami pomôcť nedokážu. Myslíme na ďalšie generácie, ktoré budú budovať spoločnosť a vytvárať hodnoty pre lepšiu a spravodlivejší svet.

Vojna na Ukrajine

Vojna u našich susedov je obrovskou humanitárnou katastrofou. Sú s ňou spojené mnohé núdzové situácie a kritické potreby miliónov ľudí, ktorých rodiny sú rozdelené, domy sú zničené a sú bez prístupu k elektrine či pod tarchou trám. Teplo, jedlo a svetlo zabezpečujeme ľuďom na rôznych miestach krajiny vrátane bojovej línie.

Hlad v oblasti Afrického rohu a v Jemene

V dôsledku kombinovaných kríz z posledných rokov ohrozuje milióny ľudí hlad. Obrovský humanitárny problém súčasnosti je výrazný v Jemene a v oblasti Afrického rohu, najmä v Etiópii. Na území východnej Afriky zomrie človek od hladu každých 48 sekúnd.

Vzdelávanie detí a podpora mladých ľudí

Veríme, že vytvárať príležitosti pre vzdelanie detí je mimoriadne dôležité. Naše programy vzdelávania detí a podpora mladých ľudí fungujú v Keni a Etiópii. Vzdelanie je cestou, ako sa dostať z chudoby, nielen pre jednotlivcov, ale aj pre celé komunity. Mnohým zabezpečujeme aj výživnú stravu. Podporujeme udržateľné projekty na školách a startupy pre mladých ľudí, napríklad podporou pri podnikaní.

Zemetrasenie v Sýrii a Turecku

Pomáhame spolu aj tento rok – aktuálne aj v oblastiach postihnutých ničivým zemetrasením. Najmä v Sýrii bola situácia pre dlhotrvajúcu občiansku vojnu kritická už desaťročie pred touto ničivou pohromou a obyvatelia sú dlhodobo odkázaní na humanitárnu pomoc. Nedostatok pitnej vody, chýbajúce potraviny či nedostatočná zdravotná starostlivosť postihujú tých najzraniteľnejších – deti, tehotné ženy a starých ľudí.

Pomôcť zmierniť dopady kríz s priamym vplyvom na záchranu životov ľudí nám vašou pravidelnou podporou môžete aj vy. Iba vďaka nej budeme môcť rýchlejšie reagovať tam, kde je to aktuálne potrebné, a v našej snahe uspieť budeme silnejší. Budeme silnejší spolu a vďaka vám.

WWW.INTEGRA.SK

Téma ročníku 2023: Cirkev ako Božia rodina

Témata príštích vydání Rozsévače/Rozsieváča 2023

Číslo 6 2023... Cirkev ako Božia rodina, *ktorá spolu nesie evangelium*
Uzávierka do 15. 4. 2023

Číslo 7-8 2023 ... Cirkev ako Božia rodina, *ktorá spolu nesie bremená*
Uzávierka do 15. 5. 2023

NABÍDKA UBYTOVÁNÍ

Nabízím ubytování v rodinném domě, pro 6 - 8 osob.
Ubytování je v obci Vikýřovice na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou
Možno přijet i přímým vlakem Brno - Šumperk.
Jsme v podhůří Jeseníků - tudíž blízko do hor (lyže v zimě, cyklo a pěší turistika v létě).
Parkování možné na pozemku.
Více informací na tel. č.: +420608451995
e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Emoce nejsou zrovna nejpřehlednější oblastí našeho života. Často je těžké se v nich vyznat. Dokonce někdy můžeme emoce vnímat jako nevídané narušení a překážku, která nám komplikuje život. Avšak stejně jako jsou emoce komplikované, jsou také důležité. Pomáhají nám respektovat nejskrytější hlubiny naší bytosti a také hlubiny bytosti našich nejbližších. Pokud se nám podaří emocím porozumět a začneme žít v souladu s nimi, přinesou nám do života pestrost, pravdivost a blízkost. Jak jim ale porozumět?

O to se pokouší věřící psycholog Pavel Raus právě v této knize. Pavel Raus vystudoval teologii a psychologii na Wheaton Colledge v Chicagu, USA (škola, která je proslavená především působením evangelisty Billyho Grahama). Později získal ještě doktorát na Olivet University v San Franciscu. Od roku 1999 působí ve sdružení

Parakletos, kde se věnuje manželskému poradenství a podpoře křesťanských pracovníků. V rámci své služby také usiluje o to, aby církve byla připravena v oblasti vztahů na potřeby dnešní doby, a proto často vystupuje jako řečník na konferencích či seminářích.

Zatímco ve své předchozí monografii Spojenci namísto protivníků se autor věnoval především tématu manželského konfliktu, v této knize se snaží hledat odpovědi na otázky: Co emoce jsou? Proč s emocemi máme problémy? Jak s emocemi naložit? Jak zvládnout emoce své? Jak zvládnout emoce druhého?

Kniha Jak porozumět emocím vyšla v Návratu domů v prosinci 2022.

RAUS, Pavel. *Jak porozumět emocím*. Vydání první. Praha: Návrat domů, 2022. 238 stran. ISBN 978-80-7255-360-0

MINULOST STÁLE NOSÍME V SOBĚ

Zranění z rodiny jsou vždycky zdrojem velkého zklamání, utrpení a bolesti, a to i v případě, kdy jde o „starou historii“, kterou jsme prožili už před mnoha lety.

Z knihy **Křivda, odpuštění a smíření**, vydalo: Karmelitánské nakladatelství

Rodina, z níž člověk vychází, je zásadním vztažným bodem jeho osobního rozvoje. Je to právě ona s celou svou historií, která ovlivňuje rozhodujícím způsobem osobní životní příběh člověka i jeho budoucí rodiny. V této historii narůstají a také se řeší všechny nejdůležitější lidské problémy. „Každý aktuální stav je určitým způsobem poznamenán pečeti sledu předcházejících stavů.“ Celá minulost je sama ze sebe neustále automaticky konzervována. Doprovází nás v každém okamžiku našeho života. Všechna lidská zranění vznikají v historii života a pouze vzhledem k celé této historii mohou být účinně léčena.

Rodinná historie ovlivňuje důležitým způsobem utváření celého našeho života a podobu vztahů, které navazujeme. Právě rodinná pouta - ta minulá stejně jako současná - rozhodují do značné míry o našem lidském štěstí. Čím jsou pevnější, tím jsme šťastnější. Tato blízkost však představuje i nemalé riziko. Čím intimnější jsou vzájemné vztahy mezi rodinnými příslušníky, tím snadněji může dojít k vzájemnému zranění. Těžko lze zranit někoho, kdo žije daleko od nás. Snadno však zraníme toho, kdo žije v naší blízkosti.

Zranění v rodinných vztazích jsou vždycky zdrojem velkého zklamání, utrpení a bolesti, a to i v případě, kdy jde o „starou historii“, kterou jsme prožili už před mnoha lety. Právě ony staré záležitosti mohou být zdrojem bolesti, pokud nebyly uzdraveny a očistěny, a mohou také do jisté míry ovlivňovat naše aktuální postoje, jednání a samozřejmě vztahy v naší rodině. Právě proto je nesmírně důležité vrátit se ke všem ranám, které jsme utrpěli v rodinném prostředí, abychom je nepřenášeli (zpravidla nevědomky) na své aktuální vztahy v rodině i mimo ni.

„V mnoha případech se stává,“ píše Carl Gustav Jung, „že v sobě člověk nosí určitou minulost, se kterou se nikomu nesvěří a kterou obvykle kromě něho nikdo další nezná. Pro mne však začíná skutečná terapie teprve po zjištění této osobní historie. Představuje totiž tajemství nemocného - tajemství,

kteří ho zlomilo. Přesto se v ní ukrývá klíč k terapii. Záleží na lékaři, zda nalezne způsob, jak se k ní dostat. Musí klást otázky, které se týkají celého člověka.“

To, co C. G. Jung odhaluje u lidí psychicky zraněných, je třeba umět vypořádat také u těch, kteří vykazují zjevně menší ublížení, což však vůbec nemusí znamenat, že by méně trpěli. Také malá ukrivdění a „malá“, avšak po delší čas vzájemně působená zranění, mohou tvořit tlustý nános pocitu křivdy, a ta vyžaduje vnitřní uzdravení. Nejlepším lékařem je Pán Ježíš Kristus.

J. A.

ROZSÉVEJ LÁSKU

Lidé, kteří nepoznali opravdovou lásku, svou nouzi mnohdy podvědomě kompenzují. Například ovládnutím druhých, nejružnějšími podrazy a násilnostmi, jichž se dopouštějí. A nejde pochopitelně jen o fyzické násilí, ale i psychické, sociální, ekonomické atd.

Ježíšova láska nás ale zasahuje jako ohnivý šíp.

Neodvažují se říci, že já Ho miluji.

Vím však, že On miluje mne, jak stojí v Bibli:

„To on jako první miloval nás...“ (1 Jan 4, 10).

V síle této skutečnosti si lze v srdci uchovat mnoho lásky.

I tehdy, setkáte-li se s tvrdostí či nenávisť.

Jan řekl nádhernou větu: „Tam, kde není láska, lásku rozsévej, a sklidiš lásku.“ Z naší strany jen postačí, abychom na ty, které nám Bůh posílá do cesty, pohlíželi s takovou láskou jako On, a On se pak naším prostřednictvím o ně postará. To, co si od nás Pán Ježíš Kristus nejvíc přeje, po čem nejvíc touží, je naše láska, naše poslušnost, být Mu k službám. On nám pak pomůže.

Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy?

Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití?

Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval (Řím 8, 35.37).

Ježíš říká: „Cokoliv jste učinili jednomu z nejposlednějších lidí, mně jste učinili...“ (srov. Mt 25, 40).

Ch. J.

NA HLBINY!

Pavel Kondač

Vy, rybáři uťahání,
odkedy sa tak trápíte?
Neoplývajú rybami
vaše lode, ani siete...

Nenalovíte v plytčine
vytúžené veľké ryby,
lebo vari nechápete:
dopustili ste sa chyby.

Vpusťte ma raz k vám, do lode,
podajte mi svoje veslo.
Zatiahneme na hlbiny –
uvidíte, čo tam jesto

tučných rýb až prebohato,
až roztrhnú vaše siete.
K hlbínám vás nasmerujem.
To bude lov! Hneď to zviete.

A tu Peter, moc dojatý
padol k nohám Ježišovým.
„Radšej odíď, Pane svätý,
nepriblíž sa k hriešnikovi.“

„Ale Peter, len nemaj strach,
so mnou bohato naloviš.
Nebudú to šťuky, mreny,
ale ľudia obnovení.“

Peter padol k nohám Pána,
s vierou sa mu navždy oddal.
Slávneho sa dožil rána:
v nebi dostal zlatý poklad.

POZVÁNKA NA KONFERENCI SESTER BJB V NESVADOCH

Verná v každom čase

Drahé sestry,

Dovoľte mi, abych Vás čo nejrdečnejši pozvala na spoločnú konferenciu sester BJB ČR a SR, ktorá sa bude konať
5. – 7. 5. 2023 v Nesvadoch.

Uviedomuji si, že je to Boží milosť, se znova setkať. Těším se na každou z Vás.

Pokyny k přihlášení a platbě najdete na adrese:
<http://konferenciasestier.baptist.sk/>
Všechny ostatní informace najdete tamtéž.

Přihlášku, prosím, vyplňte i v případě, že nebudete požadovat ubytování ani stravu, zaplatíte pouze konferenční poplatek

Ubytování se snídaní
je zajištěno v penziónu Éder, v hotelu Thermal Nesvady a v apartmánech Betica.

Penzióň Éder - Bélu Bartóka 1, Nesvady
Hotel Thermal Nesvady - Kúpeľná ulica 2033/1 (info@thermalnesvady.sk,
www.thermalnesvady.sk)
Apartmány Betica - Orgovánová 13, Nesvady

Celková částka za konferenciu včetně ubytování na 2 noci, stravování, balíčku na cestu, a konferenčního poplatku činí **2 660.-Kč**

Platbu prosím zašlete na účet Odboru sester BJB ČR. Všechny platby budou převedeny na účet slovenských sester najednou.

Číslo účtu: 631 123 09

Kod banky: 0800

Variabilní symbol: 911 815

Specifický symbol: číslo přihlášky-přijde vám do emailu po přihlášení

Poznámka: jméno+sbor

Přihláška je platná po zaplacení celé částky.

Tuto částku je nutné uhradit nejpozději do **15. 04. 2023**

Uzávěrka přihlášek bude **10. 04. 2023**

PROGRAM

Verná v každém čase

NESVADY / 5.-7. KVĚTEN 2023

pátek

- 14,00 setkání výborů
- 14,00 registrace v kulturním domě
- 17,00 večeře
- 18,00 vedení/Katarína Sližiková
pozdraz kazatele místního sboru
představení organizací: 1. AFCl/Samuel Cekov
2. Detská misia/Mirka Kešiarová

sobota

- snídaně
- 9,00 vedení/Helena Včeláková
modlitební chvíle
představení nových výborů/Ruth Maďarová
téma: POZNÁNÍM VĚRNÉHO ZŮSTAT VĚRNÁ /Natalija Elias
- 11,30 oběd
- 14,00 vedení/Drahomíra Čurillová
téma: VĚRNÁ V POHODĚ I V NEPOHODĚ-/Natalija Elias
- 15,30 semináře
1_Věrná single/Darina Malá, Lucia Růžičková
2_Věrná ve službě vlastním dětem/ Julia Barkóczyová,
Vilma Koblišchke
3_Věrná v manželství/ Jiřina Vimpelová, Laura Smolníková
4_Prázdné hnízdo/Jana Pospíšilová, Jarmila Cihová
5_Věrná ve stáří/Elena Pribulová, Julia Hejlová
- 18,00 večeře
- 19,00 vedení/Jiřina Vimpelová
svědectví a služba pěveckého sboru JAS

neděle

- snídaně
- 9,00 vedení/ Ludmila Sýkorová
modlitební chvíle/Jana Pospíšilová
služba pěveckého sboru JAS
téma: VĚRNOST VE SLUŽBĚ /Natalija Elias
společná píseň se sbírkou
závěrečné poděkování, modlitba